

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 96

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΗΠΕΙΡΩΝ:

του Σωτήρη Ζήκου

Ο περιπλανώμενος εδώ και 35 χρόνια ανάμεσα σε Ευρώπη και Αμερική Βρετανός σκηνοθέτης αλλά και σεναριογράφος και παραγωγός. Περιπλανώμενος όχι μόνο κυριολεκτικά (γεωγραφικά) για τις ανάγκες των γυρισμάτων αλλά και μεταφορικά (πολιτισμικά): μεταφέροντας ιδέες και πρακτικές από τη μια παράδοση στην άλλη. Για να συνδυάσει την αμεσότητα της αμερικάνικης αφηγηματικής δομής –μαζί με το σταρ-σύστημα που την αναδεικνύει–, με την ευρωπαϊκή επιμονή σ' ένα πιο προσωπικό στυλ σκηνοθεσίας και τον εμπλουτισμό ακόμα και μιας συμβατικής μυθοπλασίας με στοιχεία κοινωνικής ή οικολογικής ή και πολιτικής ευαισθησίας. Μετακινούμενος συνεχώς από το ένα κινηματογραφικό είδος στο άλλο. Από τον ρεαλισμό στη φαντασία. Όπως κι από το θέαμα και τις σκηνές καθαρής δράσης στην εσωτερική δραματολογία των ηρώων. Από την α-

νανέωση κάποιων κλισιέ μέχρι το στυλιζάρισμα. Από την ντοκιμαντερίστικη σχεδόν καταγραφή των χώρων μέχρι την εικαστική επεξεργασία. Καταφέροντας να δημιουργήσει στιγμές και σκηνές και κυρίως ατμόσφαιρες που σου είναι αδύνατον να τις προσπεράσεις ή να τις ξεχάσεις. Με θέμα πάντα τον άνθρωπο αντιμέτωπο με τον εαυτό του σ' ένα περιβάλλον προκλήσεων που τον εξαναγκάζουν βίαια να αναπροσαρμοσθεί. Να κινηθεί, να αντιδράσει κι εντέλει να αλλάξει. Για αυτό και υπάρχουν θεατές που αναγνωρίζουν στο έργο του μία τουλάχιστον από τις αγαπημένες τους ταινίες. Επιλέγω τρεις από αυτές: *Όταν ξέσπασε η βία* (1972), *Εξκάλιμπερ* (1981), *Ελπίδα και Δόξα* (1987), με υπογράμμιση προσωπική στην πρώτη που την έχω δει στην εποχή της και την έχω ξαναδεί και πάλι θα την ξανα-

δώ. Μιλάμε βέβαια για τις πιο αγαπημένες ταινίες, γιατί με αντικειμενικά κριτήρια ίσως η καλύτερή του ταινία είναι *Ο Στρατηγός* (1988). Και πρόκειται μάλιστα για ασπρόμαυρη και καθαρά ιρλανδική και όχι "των δύο ηπείρων" ταινία, παρακαλώ. Τι να πω! Δεν κατατάσσεται εύκολα αυτός ο άνθρωπος!

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Οι ψυχές των καϊκιών (σελ. 11)

του Νίκου Καρακώστα • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Ένα δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ για τα μοναδικά σκαριά του Αιγαίου παρουσιάζει ο Νίκος Καρακώστας, δείχνοντας ταυτόχρονα και την προσωπική του σχέση με τη θάλασσα.

Ψωμί και γάλα / Kruh in mleko (σελ. 6)

του Jan Cvitkovic (Σλοβενία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Εκεί όπου το πάτωμα γίνεται ουρανός και τα πτηνά όνειρα των μεγάλων αναζητούν την αγάπη, το ασπρόμαυρο κινηματογραφικό ντεμπούτο του Jan Cvitkovic μας υπενθυμίζει πόσο μικρή είναι η απόσταση ανάμεσα στην κόλαση και τον παράδεισο.

Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση (σελ. 10)

της Δήμητρας Αράπογλου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Γεννημένη στη Θεσσαλονίκη με σπουδές μάρκετινγκ και κινηματογράφου έχοντας στο ενεργητικό της δυο βραβευμένες ταινίες μικρού μήκους και μια αξιοζήλευτη καριέρα στον χώρο της διαφήμισης και του video clip η Δήμητρα Αράπογλου επιστρέφει στην γενέθλια πόλη της για να μας διδάξει ότι «Ο παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση».

Imago (σελ. 6)

της Marie Vermillard (Γαλλία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Η πραγματικότητα δεν είναι παρά μια παραίσθηση, μόνο πολύ επίμονη, είχε πει ο Αϊνστάιν και ο Πολ, μαθηματικός στο επάγγελμα, έχει αποφασίσει να τον βγάλει αληθινό.

Η κοιλιά της μέλισσας (σελ. 9)

του Βασίλη Ελευθερίου
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Ο πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης μας συστήνεται με μια ταινία δρόμου, με αφορμή το μυθικό θησαυρό των Ρομανοφ και τρεις ανθρώπους που θα παρασυρθούν από τη γοητεία του.

JOHN BOORMAN

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

- 5 Φλέγοντα ερωτήματα και φλέγουσες απαντήσεις από τον Πρόεδρο της Κριτικής Επιτροπής, John Boorman
- 6 Ένα κοινωνικό δράμα για το πρόβλημα του αλκοολισμού και μια ταινία για την εικόνα του εαυτού μας σήμερα στο Διεθνές Διαγωνιστικό
- 7 Για ένα κινηματογραφικό ταξίδι στη Μεσόγειο μιλά ο Vincenzo Marra και για την πόρτα Γαλλία του ξένου ο Alain Gomis
- 9 Ένα παραμύθι της εποχής μας με αφορμή το Στέμμα των Ρομανόφ «Η Κοιλιά της Μέλισσας» στις ελληνικές ταινίες
- 10 Μια φαινομενικά ερωτική ιστορία είναι ο *Παράδεισος* σαν προσωπική υπόθεση της Δήμητρας Αράπογλου

- 11 Παλιά, όμορφα σκαριά του Αιγαίου από τον Νίκο Καρακώστα και η Άννα Παναγιωτοπούλου σχολιάζουν το μελό
- 13 Για την τέχνη της εικόνας στα όριά της, στις προβολές του Οργανισμού Σινεμά, μιλά η Αθηνά Ραχήλ Τσαγκάρη
- 14 Αναζητήσεις και αποδράσεις στις ταινίες των Νέων Οριζώντων και μια συνέντευξη του Alfonso Cuaron
- 15 Σ' ένα ταξίδι στον κόσμο του παράλογου και του ανεξήγητου μας οδηγεί ο Mohsen Makhmalbaf στο *Καντακάρ*
- 19 Σίλβια Πριέτο και *Ο φόβος του πάθους* οι σημερινές ταινίες του Νέου Αργεντινικού Κινηματογράφου

“Μέχρις ενός σημείου είμαι ένας μοναχικός άνθρωπος, ζω εκτός κοινωνίας και πάντοτε δοκιμάζω τον εαυτό μου γυρίζοντας ταινίες σε απόμακρα κι επικίνδυνα μέρη.”

Τζον Μπούρμαν

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΛΑΝΟ

travelling

Γενικός Οργανισμός!!!!!!! με σεξ, ψέματα για τις προβολές και ταινίες...

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλοιο,

• Τρίτη επίσημη μέρα σήμερα και το φεστιβάλ έχει φουντώνει για τα καλά. Είναι αλήθεια πως ανησυχώ λιγάκι τις δυο προηγούμενες. Εντόπιζα κάποια υποτονικότητα, μια νωχελικότητα, βρε παιδί μου. Τώρα τα πράγματα σαν να μπήκαν στη θέση τους και η παρουσία του κόσμου είναι πλέον αισθητή. Η μηχανή πήρε μπρος, οι αίθουσες γεμίζουν και το λιμάνι είναι πλέον ένας οργανισμός δραστηριοτήτων και κίνησης.

• Αν κάτι έχει κυκλοφορήσει από εδώ και από εκεί είναι η... γυναίκα-βυζί. Orgasmic Cinema (1) με πειραματικά βίντεο, που έκαναν το κοινό τουλάχιστον να γελάσει, αν και το γέλιο μπορεί να προκαλείται από διάφορους λόγους και δεν είναι απαραίτητα καλός οιδωός. Πάντως η γυναίκα-βυζί ήταν πρώτο θέμα. Εξηγώ: Χοροπηδούσε πάνω κάτω γυμνόστηθε με τα πελώρια και κρεμαστά βυζιά της να ταλαντεύονται με σεισμικές δονήσεις. Ποιο είναι το παράξενο της υπόθεσης; Ότι κάτω από το μαστό της κατάφερνε να συγκρατεί με άνεση ένα μπαλάκι ή μια κονσέρβα ή μια βιντεοκασέτα. Γυναίκα-βυζί σε θαυμάζω.

Μαρία: Καλά, βγάλε με, αλλά μόνο πρόσωπο, όχι από τη μέση και κάτω.

• Πάντως η κοπέλα που προλόγισε την προβολή, διευκρίνισε πως το Orgasmic Cinema (1) είναι η πιο απαλή εκδοχή του πειραματικού βίντεο. Σταδιακά θα υπάρχει κλιμάκωση. Στο δεύτερο μέρος θα έχουμε μια πιο «σκληρή» προσέγγιση, ενώ το τρίτο θα είναι hardcore και splatter. Μήπως να πάμε απευθείας στο τέλος; Είναι πολύ όμορφη αίσθηση όταν ο κινηματογραφικός κόσμος ξεφυλά.

• Ξεκίνησε πάλι αυτή η εκνευριστική κατάσταση με τα εισιτήρια. Υπάρχει κάτι πιο εκνευριστικό από το να πηγαίνεις στο ταμείο όλο όρεξη, για να πάρεις το χαρτάκι μιας ταινίας που πραγματικά ήθελες να δεις, αλλά με μια ελαφριά γκριμάτσα συμπάθειας να σου λένε: «αχ, λυπάμαι, αλλά τα εισιτήρια για αυτήν την ταινία εξαντλήθηκαν»; Στις 12 το μεσημέρι πήγα στο λιμάνι σαν φυσιολογικός άνθρωπος (φυσιολογικοί άνθρωποι είναι αυτοί που κυριακάτικα αδυνατούν να ξυπνήσουν πριν τις 10:30), όμως εισιτήρια καπούτ. Και για το Χάνεκε και για το Λιντς. Την επόμενη φορά θα πάρω τον υπνοδόχο μου και θα κρυφτώ το βράδυ στην τουαλέτα. Πού θα πάει, θα το βγάλω το άτιμο το εισιτήριο.

• Αναστάτωση πρωινιάτικα και στο καφέ της αποθήκης Γ. Κόσμος να αράζει και ματωδώς να κυκλώνει ταινίες στα προγράμματά του, φιγούρες να πηγαειόρχονται βιαστικά, καφέδες, σαντουιτσάκια, και άπειρες, ατελείωτες, ακατάπαυστες συζητήσεις και θεωρίες για τις ταινίες που παίζονται. Και στη μέση οι συνεντεύξεις τύπου των δημιουργών με τους διάφορους συντελεστές (έλληνες και

—: Ουφ, έρεψα...
—: Στο είχα πει, 3 μέρες τρέξιμο στο Φεστιβάλ και χάνεις κιλά.

• Νομίζω πλέον πως όλοι μπήκαν στο νόημα και λάθη δεν κάνουν. Μπήκα και εγώ στο νόημα, λοιπόν, και δεν αμελώ να ελέγχω όλους τους τοίχους στις προβολές. Όποτε βλέπω άσπρη φωτοτυπία τοιχοκολλημένη, λέω «ωχ» και πλησιάζω για να δω ποια προβολή άλλαξε. Το δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού εστί και δεν την ξαναπατάμε.

• Όποιος είδε μερικούς τύπους να κυκλοφορούν με μια χάρτινη, μεγάλη και παράξε-

πομέρεια του βιβλίου «Πες στη Μορφίνη Ακόμα την Ψήνω». Ένα πράγμα πάντως έχει χαραχτεί ανεξίτηλα στη μνήμη μου. Επειδή ήταν γραμμένο σε πρώτο πρόσωπο (και έτσι κάποιες ενδεχόμενες προσωπικές βλακείες και κεκοιμένης ταχύτητας), έπρεπε να φτάσω στο τέλος παρά λίγες σελίδες, για να συνειδητοποιήσω πως ο ήρωας δεν ήταν αγόρι, αλλά κορίτσι...

• Εμφανίστηκε και η Nasifar Pazira, πρωταγωνίστρια του Νταχάρ, της πλέον πολυσυζητημένης ταινίας του φεστιβάλ. Το πέρασμά της ήταν σύντομο, αλλά σημαντικότερο. Η Nas (παίρνει την πρωτοβουλία να την αποκαλέσω έτσι χαϊδευτικά) δεν είναι ηθοποιός, αλλά δέχτηκε, χάρις της σημαντικότητας του εγχειρήματος, να πρωταγωνιστήσει στην αυτοβιογραφική ουσιαστικά ταινία.

• Και όσοι δεν είχαν την ευκαιρία να τη δουν στη συνέντευξη τύπου στην αποθήκη Γ, σίγουρα θα αναρωτιούνται. Η απάντησή είναι όχι. Όχι, δεν φορούσε μπλούζκα, όχι, δεν ήταν κουκουλωμένη με εκείνο το άθλιο μαύρο ρούχο, που καλύπτει τα πάντα εκτός από τα μάτια. Αλλά ναι, μίλούσε απασταγγλικά και ναι, ήταν γλυκύτατη και πανέμορφη. Ντυμένη ένα κόκκινο ριχτό ρούχο, λεπτή, ίσιο μαλλί και σαγηνευτική. Θα ήταν κρίμα να χανόταν η ομορφιά της κάτω από ένα απρόσωπο πανί. Για την ακρίβεια θεωρώ κρίμα να σπαταλάται οποιαδήποτε ομορφιά κάτω από ένα πέπλο.

• Η όμορφη Αβγανή μίλησε με ειλικρίνεια για την πατρίδα της. Για την επικοινωνία, για τη γεφύρωση των σχέσεων με το χάσμα πολιτισμών. Όλα τα βλέμματα καρφωμένα πάνω της με προσοχή, συμπάθεια και σκεπτικότητα. Προσπαθούσαν

ρουφήξουν όσα περισσότερα μπορούσαν. Κρίμα μόνο που το πέρασμά της ήταν τόσο σύντομο. Αν έμενε λίγο ακόμη...

Καστ.: Ορεστάκη, βλέπω ότι από τότε που βγήκαμε στο Μέγκα πήραν τα μαλλιά μας αέρα. Γιαν.: Όχι, του την είπα!

• Επίσημα εγκαίνια και στην έκθεση ζωγραφικής του Σκολιμόφσκι. Ο συνήθης συνδυασμός: μπουφές και προσωπικότητες. Από μια ιο αρμοδίοι των πολιτιστικών χώρων και

από την άλλη το διανοουμενίστικο στιλ με τους μπερδεστές την εκκεντρικότητα. Σαν σκηνή από το *Small Time Crooks* του Γούντι Άλεν.

• Πριν την έναρξη στην είσοδο οι δημοσιογράφοι περιερίκλιναν τον υπουργό πολιτισμού, κύριο Βενιζέλο, ελπίζοντας σε κάποιο λαυράκι για τους ολυμπιακούς αγώνες. Το μικροσκοπικό και το τσουόρμυ εκμεταλλεύτηκε ο Σκολιμόφσκι που τρέπωσε διακριτικά στην αίθουσα χωρίς πολλά-πολλά.

• Τι είναι τελικά αυτός ο άνθρωπος; Ο ζωγράφος των ταινιών ή κινηματογραφιστής των πινάκων;

• Τι ήταν το πιο αστείο; Οι περισσότεροι επίσημοι προχώρησαν και στη διπλανή έκθεση τρισδιάστατων έργων του Ηλία Παπαηλιάκη. Έβαλαν, λοιπόν, τα δίσκωρα ειδικά γυαλάκια να κόλλησαν τις φάτσες τους στα έργα. Καλά, άλλο να το λες, άλλο να το βλέπεις.

• Τι να μην ξεχάσω για τη Δευτέρα: Να τρέξω από εδώ κι από εκεί και να μπω πρώτος στην ουρά για εισιτήρια. Έχω και λέμε: Σκόνη, του Μίλτο Μανταφόσκι (σκοπιανός... γουέστερν), και «Όταν Ξέσπασε η βία», του Τζον Μπούρμαν. Άλλο το βίντεο και άλλο η μεγάλη οθόνη. Πόσο μάλλον όταν θα περιυφίσταται και ο ίδιος ο σκηνοθέτης.

Sotiris Babatzis
donkikotis@hotmail.com

Ξένους) να συμπληρώνουν το παζλ.

Αλεξανδρίν: Χα χα, μεγάλη φάση σου λέω! Ψάχνουν να βρουν σε ποιά τμήμα ανήκω!

• Περισσότερο να πω ότι αν ξεστομίσεις καμιά χαζομάρα του στιλ «ήρθε η Φέι Ντάναγουεϊ; Αλήθεια;» ή «Καλά, ποιος είναι τέλος πάντων αυτός ο Χάνεκε;» είσαι ο αδύναμος κρίκος...

νη σκαούλα, ήρθε η ώρα να μάθουν τι περιείχε. Όχι δεν ήταν αρκουδάκι ούτε δώρο ούτε λάπτοπ ούτε συσκευασμένοι καλκάντζαροι. Ήταν ένα... τάβλι που μοιράστηκε στους παρευρισκόμενους εκδήλωσης (στα λαδάδικα) της Bad Movies για την ταινία *Cistern* του Δήμα. Ευκαιρία για προπόνηση και αίτημα να συμπεριληφθεί το κοπιαστικό και εγκεφαλοφθόρο σπορ του τάβλι στους ολυμπιακούς αγώνες.

Φέι (φευγάτη): Αρκεί, όχι άλλο. Μετά το Barfly το έκοψα. Έφυγα. Συνεχίστε μόνοι σας.

• Είναι αλήθεια πως δεν θυμάμαι καθαρά τις λε-

cine OLYMPION RENAULT	cine PAVLOS ZANNAS	cine JOHN CASSAVETES	cine TONIA MARKETAKI	cine FRIDA LIAPPA	cine TAKIS KANELLOPOULOS
11:30 Stavros Tornes Retro ΕΝΑΣ ΕΡΩΔΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ENAS ERODIOS GIA TI GERMANIA, 90' Greece, 1988 13:30 Greek Films 2001 ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΚΑΙΚΙΩΝ I PSIHES TON KAIKION, 87' Nikos Karakostas Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 15:30 International Competition ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΓΑΛΑ / KRUH IN MLEKO, 68' Jan Cvitkovic Slovenia, 2001 O.V. Slovenian • English subtitles 17:30 Greek Films 2001 Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ O PARADISOSS EINAI PROSOPIKI YPOTHESI, 90' Dimitra Arapoglou Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 20:00 International Competition IMAGO, 105' Marie Vermillard France, 2001 O.V. French • English subtitles 22:30 Greek Films 2001 Η ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ I KILIA TIS MELISSAS, 90' Vassilis Eleftheriou Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 01:00 MIDNIGHT VISION: Orgasmic Cinema (3)	15:30 N.H. Main Programme ΑΔΕΛΦΕΣ / SESTRY, 85' Sergei Bodrov Jr. Russia, 2001 O.V. Russian • English subtitles 18:00 N.H. New German Cinema ΣΙΟΠΗΛΗ ΚΑΤΑΓΙΔΑ / STILLER STURM, 95' Tomasz Thomson Germany O.V. German • English subtitles 20:30 N.H. International selection ME THN MAMA MAZI Y TU MAMA TAMBIEIN, 101' Alfonso Cuaron Mexico - USA, 2001 O.V. Spanish • English subtitles 23:00 N.H. 3x3 Stanley Kwan ΣΦΙΧΤΑΓΓΑΛΙΑΣΜΑ YUE FAI LOK, YUE DOH LOK, 99' Hong Kong, 1997 O.V. Chinese • English subtitles	15:00 N.H. New French Cinema Η ΑΝΑΣΑ / LE SOUFFLE, 80' Damien Odoul France, 2000 O.V. French • English subtitles 17:30 N.H. International selection ΚΑΝΤΑΡΑΠ / SAFAR E GHANDEHAR, 85' Mohsen Makhmalbaf Iran - France, 2001 O.V. Farsi-English • English subtitles 20:00 N.H. New French Cinema ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ TROUBLE EVERY DAY, 100' Claire Denis France, 2001 O.V. French - English 22:30 N.H. New French Cinema ΣΕ ΑΝΑΜΟΝΗ / STAND BY, 121' Roch Stephanik France, 2000 O.V. French • English subtitles	11:00 New Argentinean Cinema ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΗΜΕΡΑ / SOLO POR HOY, 100' Ariel Rotter Argentina, 2000 O.V. Spanish • English subtitles 13:00 Balkan Survey ΣΚΟΝΗ / DUST, 127' Milcho Manchevski FYROM / UK / Germany / Italy, 2000 O.V. English 15:45 New Argentinean Cinema ΣΙΑΒΙΑ ΠΡΙΕΤΟ / SILVIA PRIETO, 92' Martin Rejtman Argentina, 1999 O.V. Spanish • English subtitles 18:00 New Argentinean Cinema Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ EL SUR DE UNA PASION, 87' Cristina Fasulino Argentina, 2000 O.V. Spanish • English subtitles 20:30 New Argentinean Cinema ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ / MALA EPOCA, 110' Nicolas Saad, Mariano de Rosa, Salvador Roselli, Rodrigo Moreno Argentina, 1998 O.V. Spanish • English subtitles 22:30 John Boorman Retro ΟΤΑΝ ΞΕΣΠΑΣΕ Η ΒΙΑ / DELIVERANCE, 109' USA, 1972 O.V. English	11:30 John Boorman Retro ΔΥΟ ΓΥΜΝΕΣ ΛΟΥΜΕΝΕΣ TWO NUDES BATHING, 30' UK, 1995 • O.V. English ONEIPEYTHKA OTI EYPINHZA I DREAMT I WOKE UP, 48' UK, 1991 • O.V. English 13:00 John Boorman Retro ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ II, Ο ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ EXORCIST II: THE HERETIC, 117' USA, 1977 O.V. English 15:30 John Boorman Retro Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ / THE GENERAL, 123' Ireland / UK, 1998 O.V. English 18:00 International Competition ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ TORNANDO A CASA, 90' Vincenzo Marra Italy, 2001 O.V. Italian • English subtitles 20:30 International Competition ΣΑΝ ΑΝΤΡΑΣ / L'AFRANCE, 90' France, 2001 O.V. French / Wolof • English subtitles 23:00 Special Screenings ΤΟ ΠΟΡΤΟ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΜΟΥ ΗΛΙΚΙΑΣ PORTO DA MINHA INFANCIA, 62' Manoel de Oliveira Portugal / France, 2001 O.V. Portuguese • English subtitles	13:00 Greek Film Festival ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΒΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ TO KLAMA VYIKE APO TON PARADISO, 105' Thanassis Papathanasiou - Michalis Reppas Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 15:10 Greek Film Festival ΓΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ / GI KE ANTHROI, 110' Yorgos Keramidiotis Greece, 2000-2001 O.V. Greek • English subtitles 17:30 Greek Film Festival ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ DEKAPENTAVGOSTOS, 106' Constantine Giannaris Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 20:00 Stavros Tornes Retro ΜΠΑΛΑΜΟΣ / BALAMOS, 80' Greece, 1982 O.V. Greek • French subtitles 22:30 Greek Film Festival ΠΕΣ ΣΤΗ ΜΟΡΦΙΝΗ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΨΑΧΝΩ PES STI MORFINI AKOMA TIN PSACHNO, 119' Yannis Fagras Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles

ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ ΣΤΟ 42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ

■ επέρασαν κατά 1.000 τα εισιτήρια της πρώτης και της δεύτερης ημέρας του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, τα αντίστοιχα περσινά του 41ου Φεστιβάλ. Συγκεκριμένα, τα εισιτήρια της πρώτης μέρας ήταν 2.817 και της δεύτερης 5.024, σύνολο 7.841 ενώ αντίστοιχα της προηγούμενης χρονιάς ήταν 2.214 της πρώτης ημέρας και 4.494 της δεύτερης, σύνολο 6.708.

Την πρώτη μέρα, πρωταθλήτρια ταινία των εισιτηρίων ήταν η ταινία έναρξης *Va Savoir* του Ζακ Ριβέτ με 450 εισιτήρια, με δεύτερες τις βραβευμένες ταινίες μικρού μήκους του Φεστιβάλ Δράμας με 186 εισιτήρια και τρίτη τις *Σκυλίσιας μέρες* των Νέων Οριζόντων με 180.

Τη δεύτερη μέρα, πρωταθλήτρια ταινία των εισιτηρίων ήταν η ταινία *Η κρυφή ζωή ενός μακενέ* του Τζέρι Σάτσμπεργκ, που προβλήθηκε παρουσία του σκηνοθέτη και της Φέι Ντάναγουέι, η οποία βραβεύθηκε με τον Χρυσό Αλέξανδρο. Στη δεύτερη θέση συναντούμε την ελληνική ταινία του Διεθνούς Διαγωνιστικού *Οι ακροβάτες του κήπου* του Χρίστου Δήμα με 675 εισιτήρια, ενώ τρίτη ήταν η ταινία *Φλάφερ* του τμήματος «Σκιές στη Νύχτα» των Νέων Οριζόντων με 280 εισιτήρια. Ακολούθησαν οι ταινίες *Υποθέσεις ξένων* των Νέων Οριζόντων και *Δύσκολοι καιροί* του Νέου Αργεντινικού Κινηματογράφου.

Αξιοσημείωτο είναι ότι την πρώτη μέρα ο *Θηραίος Όρθρος* του Σταύρου Τορνέ έκανε 80 εισιτήρια, ενώ το Σάββατο ο *Μπαλαμός* 63 και ο *Ντανίλο Τρέλες* 26.

Εγκαινιάστηκε επίσημα η έκθεση ζωγραφικής του Γέρτζι Σκολιμόφσκι

Σε πολύ ζεστό κλίμα (κυριολεκτικά και μεταφορικά!) έγιναν χτες στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης τα επίσημα εγκαίνια της έκθεσης ζωγραφικής «Paintings 2001» του Γέρτζι Σκολιμόφσκι από τον Υπουργό Πολιτισμού. Τα 28 έργα του κ. Σκολιμόφσκι βρίσκονται στο μουσείο ήδη από τις 23 Οκτωβρίου και θα παραμείνουν σ' αυτό μέχρι και το τέλος του Φεστιβάλ.

Ο κ. Σκολιμόφσκι, σε ρόλο ξεναγού, οδήγησε τον κ. Βενιζέλο -που πολιρκήθηκε στην είσοδο από τους δημοσιογράφους- και στους δύο ορόφους του Μουσείου, όπου φιλοξενούνται έργα του. Αυτό έγινε συχνά ανοίγοντας δρόμο μέσα από τα πολυπληθές κοινό που παρακολούθησε την εκδήλωση-κοινό λιγότερο νεανικό από εκείνο της έκθεσης του Σάτσμπεργκ, λόγω του ιδιόμορφου και αφαιρετικού ύφους του Σκολιμόφσκι. Λίγο πριν το τέλος της εκδήλωσης, οι κ.κ. Δημόπουλος και Βενιζέλος, σε σύντομες ομιλίες τους, τόνισαν την πολύπλευρη καλλιτεχνική φύση (σκηνοθέτης, ζωγράφος, ποιητής, τζαζίστας) του Πολωνού δημιουργού. Ο κ. Βενιζέλος, μάλιστα, θυμήθηκε το Λεονάρντο ντα Βίντσι.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή είναι η δεύτερη συνεργασία του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (μετά την προτριετής έκθεση του Πίτερ Γκρίναγουέι) κι ότι ο κ. Σκολιμόφσκι δώρισε ένα από τα τελευταία έργα του για την μόνιμη συλλογή του μουσείου.

Ρεπορτάζ: Γιάννης Παλαβός

Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Α

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΟΝ
ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Α' ΠΡΟΒ

Β' ΠΡΟΒ

ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία	3,841	4,141	3,991
2. Οι ακροβάτες του κήπου	4,155		
3. Σαν άντρας	3,886		
4. Πίσω στην πατρίδα	3,966		
5. Ψωμί και γάλα			
6. Imago			
7. Το είδωλο στον καθρέφτη			
8. Bar			
9. Καθυστερημένο προξενικό			
10. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν			
11. Γερά μπάζα			
12. Κάτω από τ' άστρα			
13. Τίρανα έτος μηδέν			
14. Μια έφηβη			
15. Κινητός στόχος			
16. Επίθεση με άνθρωπα			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

1. Το παιχνίδι της σκιάς	3,625	4,237	3,931
2. Αβίωτες μνήμες	4,391	4,125	4,258
3. Ο χορός των αλόγων	3,910	3,903	3,907
4. Γη και άνθρωποι	3,388		
5. Πες στη μορφίνη ακόμα την ψάχνω	3,773		
6. Δεκαπενταύγουστος			
7. Οι ψυχές των καϊκιών			
8. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση			
9. Η κοιλιά της μέλισσας			
10. Είδωλο και ρόλος			
11. Οι απερεί			
12. Σώσε με			
13. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λησμονημένος ποιητής			
14. Αιώνιος φοιτητής			
15. Κλέφτης ή πραγματικότητα			
16. Κι αύριο μέρα είναι			
17. Ημερολόγιο καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης			
18. Το τάμα			
19. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα			
20. Αλέξανδρος και Αϊσέ			
21. Το μόνον της ζωής του ταξιδιού			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

Ο ήχος του 42ου Φεστιβάλ!

Για δεύτερη χρονιά φέτος το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης βρίσκεται στον... αέρα! Το ραδιόφωνο του Φεστιβάλ, ο **Film Fm**, εκπέμπει στους **89.4**, μέσα από το χώρο του Φεστιβάλ, μεταφέροντας στους σινεφίλ της πόλης -αλλά και πέραν αυτής- τον παλμό αυτής της γιορτής του κινηματογράφου.

Υπό τη γενική εποπτεία του υπεύθυνου του σταθμού, Νίκου Στεφανίδη και του διευθυντή προγράμματος, Πάνου Μανασσή, ο **Film Fm** -που στήθηκε αποκλειστικά για τις ημέρες του Φεστιβάλ- περιλαμβάνει συνεντεύξεις, σχόλια, παραλειπόμενα, τις ειδήσεις και τα νέα του Φεστιβάλ, ζωντανά 24 ώρες το 24ωρο. Κι όλα αυτά συνοδεύει κινηματογραφικής μουσικής.

Την ομάδα του **Film Fm** αποτελούν οι: Ηρακλής Δούκας (8:00-10:00), Ιωάννα Καραθανάση (10:00-12:00), Σήλια Ιωαννίδου (12:00-14:00), Μαίρη Στεφάνου (14:00-16:00), Νίκος Γκροσδάνης (16:00-18:00), Φώτης Πρασσάς (18:00-20:00), Γιάννης Ιώβης (20:00-22:00), Μάκης Μοντιζάς (22:00-24:00). Η επιμέλεια των συνεντεύξεων γίνεται από την Μαρία Τζιώλα και τον Πάνο Μανασσή.

FilmFM 89.4
RADIO

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES

- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Παντελής Βούλγαρης

Κώστας Κουτσουρίτης

Αντώνης Κάκκινος

Πληροφορίες-εγγραφές: N.Y.C., Κατομίδη 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nycth@nyc.gr

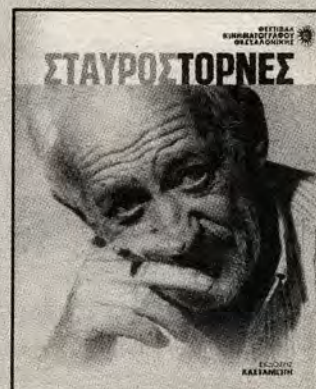
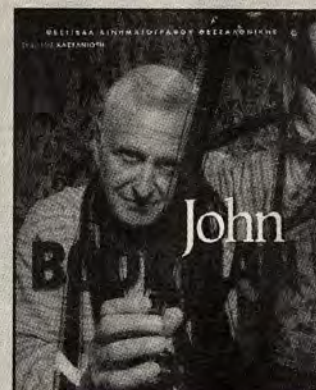
42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

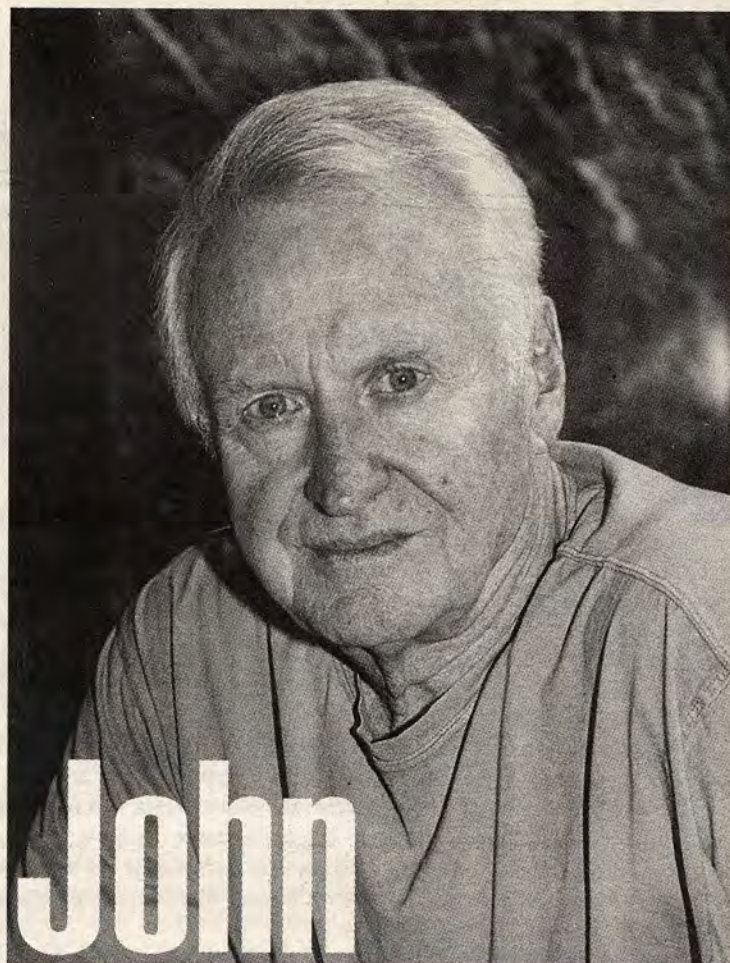

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Οι λέξεις DEWAR'S, WHITE LABEL και ο Highlanders είναι σήματα καταχρησμένα.

Η παρουσίαση των εκδόσεων θα γίνει σήμερα στις 18:00 στην Αποθήκη Γ.

John Boorman

Ντυμένος μ' ένα μπλου-τζιν και ένα T-shirt, και μιλώντας χαμηλόφωνα, ο John Boorman αισθάνθηκε λίγο αμήχανα και μελαγχολικά, καθώς άκουγε τις τέσσερις πρώτες ερωτήσεις της συνέντευξης. Ήταν ερωτήσεις που ο ίδιος είχε θέσει παλαιότερα σε συναδέλφους του σκηνοθέτες, για τις ανάγκες της ετήσιας έκδοσης Projections (μια έκδοση που διηύθυνε μέχρι πρόσφατα). Όμως σ' αυτά τα "Φλέγοντα Ερωτήματα", όπως αποκαλούνται στο περιοδικό, ο ίδιος ποτέ δεν είχε απαντήσει. Η συνέντευξη που ακολουθεί ήταν μια καλή ευκαιρία, για να δώσει απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα.

Η ΤΑΙΝΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΑΝ ΕΙΧΕ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

Υπήρχαν ορισμένες ενδιαφέρουσες απαντήσεις σε αυτήν την ερώτηση όταν την έθεσα εγώ μέσω του περιοδικού Projections. Νομίζω ότι οι περισσότεροι τρόμαξαν με την ερώτηση, επειδή χωρίς περιορισμούς δεν θα ήξεραν τι να κάνουν. Έχουμε συνηθίσει τόσο πολύ να παλεύουμε ενάντια στους περιορισμούς που τίθενται από τον προϋπολογισμό και τα περιορισμένα χρονικά όρια. Ο σκηνοθέτης είναι εξ' ορισμού αυτός που προσπαθεί να αντλήσει το καλύτερο από τον χρόνο και το χρήμα που του διατίθενται. Θυμάμαι, πριν την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης, είχα επισκεφτεί έναν ρώσο σκηνοθέτη όταν γύριζε μια τεράστια ιστορική παραγωγή με πολλή δράση. Όταν με είδε σταμάτησε το γύρισμα και μου πρότεινε να πούμε καφέ. Καθίσαμε και εγώ ήμουνα εξαιρετικά νευρικός με όλους αυτούς τους ανθρώπους που τον περίμεναν και για να συνεχίσουν το γύρισμα. Νομίζω ότι αυτό που έκανε ήταν ενάντια στην ηθική του επαγγέλματος.

Απαντώντας στην ερώτηση για την ταινία που θα ήθελα να κάνω τώρα, αυτή είναι το *Αγρόκτημα των Κατεστραμμένων Ονείρων*. Είναι μια ταινία που προσπαθώ να κάνω εδώ και χρόνια, αλλά δεν βρίσκω χρηματοδότηση. Ο λόγος είναι ότι την αντιλαμβάνονται ως μία καλλιτεχνική ταινία. Θα έχει πολλά ειδικά εφέ και η υπόθεσή της περιστρέφεται γύρω από το τέλος του κόσμου. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι θα είναι μια ποιητική ταινία επιστημονικής φαντασίας.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΧΙΛΙΕΤΙΑ;

Ο κινηματογράφος είναι μια γλώσσα η οποία συνεχώς αλλάζει μέσα στο χρόνο. Όμως από τότε που ο Γκρίφιθ ανακάλυψε τη γραμματική του σινεμά, πριν εκατό χρόνια δεν έχουν αλλάξει τα βασικά. Θυμάμαι μία συζήτηση που είχα με τον Ντέιβιντ Λιν λίγο πριν πεθάνει: Μου έλεγε ότι οραματιζόταν ένα νέο είδος κινηματογράφου, ο οποίος να συνδέεται με τον κόσμο των ονείρων και τον κόσμο του ασυνείδητου. Νομίζω ότι ένας από τους λόγους της απήχησης του σινεμά είναι ότι μοιάζει με όνειρο. Νομίζω ότι αυτή είναι η κατεύθυνση που θα πάρει το σινεμά τα επόμενα χρόνια. Παρόλα αυτά αν δει κάποιος το αμερικανικό σινεμά, θα παρατηρήσει ότι είναι ένα σινεμά χειραγώγησης του θεατή. Ωστόσο ο κινηματογράφος κινείται σε πολλές διαφορετικές κατευθύνσεις. Αν εστιάσουμε την προσοχή μας στο σινεμά υψηλής ποιότητας, τότε θα πρέπει να σταθούμε στις ταινίες-όνειρα οι οποίες θα δημιουργηθούν στο μέλλον. Πιστεύω ότι το σινεμά προσεγγίζει τους θεατές όπως ένα όνειρο. Αναπτύσσοντας λοιπόν αυτήν την διάσταση του κινηματογράφου, οι ταινίες συνδέονται περισσότερο με το ασυνείδητο.

Η ΣΧΕΣΗ ΣΙΝΕΜΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟΥ

Αν και η αφήγηση είναι ένα τόσο πολύ δυνατό στοιχείο στον κινηματογράφο - σ' όλους τους ανθρώπους αρέσει να ακούν ιστορίες - δεν πιστεύω τόσο πολύ στη γραμμική αφήγηση μιας απλής ιστορίας. Είναι εξίσου γοητευτικό να ακούς και τα όνειρα των ανθρώπων. Υπάρχει σ' αυτά κάτι εξαιρετικά σαγηνευτικό. Ο κόσμος των ονείρων είναι πολύ δυνατός και ελάχιστα ορθολογιστικός. Νομίζω ότι τέτοιου είδους σινεμά έχουν κάνει ο Ταρκόφσκι, ο Σοκούροφ, ο Κιολόφσκι και επίσης οι πιο ενδιαφέροντες σκηνοθέτες της εποχής μας: οι αδελφοί Κοέν. Η τελευταία τους ταινία *Ο άνθρωπος που δεν ήταν εκεί* κατηγορήθηκε από πολλούς ότι ήταν χωρίς περιεχόμενο -ωστόσο στην πραγματικότητα είναι μία πολύ δυνατή ταινία.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΟΝ ΘΕΑΤΗ;

Νομίζω ότι αυτό που κλέβουν από τη ζωή μας οι ταινίες είναι η άμεση εμπειρία. Οποδήποτε βιώνουμε στη ζωή το έχουμε δει στον κινηματογράφο. Όταν οι άνθρωποι λένε ότι είδαν την καταστροφή στους Δίδυμους Πύργους στην Νέα Υόρκη, αυτό που στα αλήθεια είδαν είναι μια ηλεκτρονική εικόνα. Όταν ζούμε μια έντονη συναισθηματική κατάσταση -όπως ένα δυστύχημα, ένα θάνατο ή όταν ήμαστε ερωτευμένοι- τότε

“Αυτό που περιμένω από μια ταινία του διεθνούς διαγωνιστικού είναι να με εκπλήξει: να είναι η ταινία διασκεδαστική και να έχει κάτι μέσα της. Αυτό που ψάχνω σε όλες τις ταινίες που βλέπω είναι να έχουν ενδείξεις ενός οράματος, του νου που τις συνέλαβε. Συνήθως χρειάζονται δέκα με δεκαπέντε λεπτά για να καταλάβεις αν είσαι μέσα ή έξω από την ταινία, για να νιώσεις αν ο σκηνοθέτης έχει όραμα ή δεν έχει.”

όλα αυτά τα έχουμε δει στον σινεμά. Δεν υπάρχει πλέον μια καθαρή εμπειρία: όλα τα έχουμε δει και τα έχουμε ζήσει στις ταινίες. Από την άλλη πλευρά το μεγαλύτερο δώρο του κινηματογράφου στον θεατή είναι ακριβώς όλα τα προηγούμενα. Το σινεμά μας εκπαιδεύει, μας προετοιμάζει για τη ζωή, διευρύνει την οπτική μας με ένα τρόπο εκπληκτικό.

Η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ

Δεν διαχωρίζω τις διάφορες φάσεις στην δημιουργία μιας ταινίας. Όλα -το σενάριο, η επιλογή των ηθοποιών, η επιλογή των τοποθεσιών, το γύρισμα, το μοντάζ- είναι μέρη της ίδιας δημιουργικής διαδικασίας. Γράφω μόνος ή μαζί με κάποιον άλλον το σενάριο, και επιβλέπω προσωπικά το μοντάζ. Όταν γυρίζω, μια ταινία είμαι πάντα θυμωμένος με τον σεναριογράφο, ο οποίος είναι σχεδόν πάντα εγώ.

Όταν κάνω μοντάζ είμαι επίσης επικριτικός με τον σκηνοθέτη, οποίος πάλι είμαι εγώ ο ίδιος. Αυτό που μου προκαλεί το ενδιαφέρον σε μία ταινία είναι το γεγονός ότι σε κάθε φάση της ανακαλύπτω κάτι καινούργιο. Αν γνώριζα εκ των προτέρων τι θα κάνω στο μοντάζ ή στα γυρίσματα τότε δεν θα έκανα την ταινία. Έτσι η σκηνοθεσία είναι μια διαδικασία ανακαλύψεων. Το γράψιμο του σεναρίου είναι μια προετοιμασία. Η επιλογή των ηθοποιών σε βοηθάει να ανακαλύψεις πολλά πράγματα. Οι ηθοποιοί σε βοηθούν πολύ να κατανοήσεις την ταινία. Και επίσης στα γυρίσματα δουλεύω πάντα με πολύ ενστικτώδη τρόπο: κάνω πράγματα χωρίς να ξέρω το γιατί. Είναι στο μοντάζ που μπορώ να καταλαβαίνω γιατί γύρισα κάτι μ' ένα συγκεκριμένο τρόπο. Από την μία προσεγγίζω την σκηνοθεσία πολύ ορθολογιστικά, προετοιμαζόμενος από τα πριν, και από την άλλη με πιο ενστικτώδη τρόπο (κυρίως κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων). Το μοντάζ είναι η πιο ευχάριστη φάση στην σκηνοθεσία μιας ταινίας, γιατί εκεί συγκεντρώνεις όλα τα στοιχεία και γιατί εκεί αποκτά μορφή.

Μετά την συνέντευξη και αφού το κασετόφωνο είχε κλείσει αποκάλυψε ο John Boorman μια πλευρά της προσωπικότητάς του ελάχιστα γνωστή: αυτή του κριτικού. Μίλησε λοιπόν για την κατάσταση του παγκόσμιου κινηματογράφου και το ιρανικό σινεμά, για την ψηφιακή τεχνολογία και τον υπερβολικό θόρυβο γύρω απ' αυτήν ("δεν ελέγχεις το φως και την ακι, αλλά τα pixels"), για το πόσο σημαντική είναι για την ανάπτυξη του κινηματογράφου η κατάσταση της κοινωνίας ("δεν υπάρχει βρετανικός κινηματογράφος, γιατί είμαστε μια κοινωνία σε κρίση").

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Πίσω στην πατρίδα Tornando a casa

του Vincenzo Mara (Ιταλία, 2001)

Είναι νύχτα. Ένα ταχύπλοο της τυνησιακής ακτοφυλακής ανακρίνει μια ομάδα ναπολιτάνων ψαράδων που έχουν μπει παράνομα στα αφρικανικά χωρικά ύδατα, όπου οι ψαριές είναι πιο πλούσιες. Οι Τυνήσιοι πυροβολούν, αλλά ο Φράνκο, ο καπετάνιος του ψαράδικου, κόβει χωρίς δεύτερη σκέψη τα δίχτυα, και το σκάφος ξεφεύγει. Την αυγή, εξαντλημένοι από την ένταση, οι ψαράδες συζητούν για το αν αξίζει να συνεχίσουν να ψαρεύουν λαθραία. Ο Φράνκο δεν συμφωνεί, αλλά ο Σασά κι ο Τζοβάνι, οι δύο πρεσβύτεροι, είναι αποφασισμένοι να ξαναμπούν στα απαγορευμένα νερά. Ωστόσο, μια από τις μηχανές θέλει επισκευή, και τα δίχτυα πρέπει ν' αντικατασταθούν, οπότε ένα ταξίδι στη Νάπολη κρίνεται αναγκαίο. Πίσω στην πατρίδα, οι ψαράδες ξαναγυρνούν στις παλιές τους ζωές· όμως, ύστερα από μια τόσο μακροχρόνια απουσία, η Νάπολη τους φαίνεται σαν μια ξένη πόλη...

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 18:00

Σαν άντρας / L'afrance του Alain Gomis (Γαλλία, 2001)

Ο Ελ Χατζ, ένας νεαρός Σενεγαλέζος, σπουδάζει στο Παρίσι. Όμως, η άδεια παραμονής του έχει λήξει, και αντιμετωπίζει τώρα το δίλημμα: Να επιστρέψει στην Αφρική ή να μείνει παράνομα στη Γαλλία; Δικασμένος ανάμεσα στην επιθυμία του να πάει πίσω και να χρησιμοποιήσει τις γνώσεις του για το καλό της πατρίδας του ή να παραμείνει εκεί όπου νιώθει άνετα, ο Ελ Χατζ βασανίζεται από την ανάμνηση του άντρα που ήταν πριν, της εικόνας του άντρα που ήλπιζε να γίνει, και το πώς, τελικά, εξελίχτηκε. Στο μεταξύ έχει ερωτευτεί τη Μύριαμ, μια συντηρήτρια έργων τέχνης. Καθώς η επιστροφή του στη Σενεγάλη κι ο γάμος του με την παιδική του αγάπη φαίνονται όλο και πιο πιθανά, ο Ελ Χατζ δυσκολεύεται όλο και πιο πολύ ν' αφήσει τη ζωή του στο Παρίσι.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 20:30

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 6

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Ψωμί και γάλα / Kruh in mleko

του Jan Cvitkovic (Σλοβενία, 2001)

Τα πρόσωπα της ιστορίας προσπαθούν να ξαναγίνουν οικογένεια. Ο πατέρας, Ιβόρ, μόλις έχει βγει από την κλινική αποτοξίνωσης. Η μητέρα, Σόνια, τον περιμένει γεμάτη από ελπίδες για μια καινούρια αρχή. Ο δεκαεξάχρονος γιος, Ρόμπι, έχει τα δικά του σχέδια. Θέλει να παρατήσει το σχολείο και να φύγει

στην Ιταλία να δουλέψει εργάτης. Μόνη του διέξοδος είναι η τέκνο μουσική και τα ναρκωτικά. Γύρω από ένα τραπέζι, η οικογένεια «ξανασυστήνεται». Το επόμενο πρωί, ο Ιβόρ πηγαίνει στο σουπερμάρκετ να αγοράσει ψωμί και γάλα, η Σόνια βγαίνει για το μεροκάματο (φροντίζει το σπίτι μιας πλούσιας οικογένειας) και ο Ρόμπι έχει ραντεβού με τους φίλους του. Η απρόσμενη συνάντηση του Ιβόρ με ένα παιδικό του φίλο και μια επώδυνη εξομολόγηση θα οδηγήσει ξανά τα πράγματα στην άβυσσο...

Σκληρό και ασυμβίβαστο, πεσιμιστικό και τρυφερό, ρεαλιστικό αλλά και βαθιά ποιητικό, το *Ψωμί και γάλα* είναι ένα συναρπαστικό φιλικό δώρο από την Σλοβενία που παρά την οικονομία του, δεν κάνει καμία έκπτωση σε τίποτα. Με δραματολογικό βάθος, πλούσιους αρχετυπικούς χαρακτήρες, παράλληλο μοντάζ, ευφυή πλάνα, με μια απλούστατη ιστορία χωρίς σχηματικές και με ένα σουρεαλιστικό happy end για ανθολόγηση, ο Cvitkovic δίνει σίγουρα με την πρώτη του ταινία ένα δυνατό στίγμα.

Για την ταινία συνεργάστηκε με έναν από τους πιο δραστήριους και πετυχημένους παραγωγούς της Σλοβενίας, τον Danijel Heccegar. Τα τρία από τα επτά συνολικά ολόβενικα φιλμ που γυρίστηκαν το 2001 είναι δικά του. Για τη φωτογραφία και το μοντάζ δούλεψε με δύο απόφοιτους της περίφημης σχολής FAMU της Πράγας, δίνοντας ένα στυλ στην ταινία πολύ κοντά στο τσέχικο σινεμά. Ο Cvitkovic είναι αυτοδίδακτος κινηματογραφιστής. Σπούδασε φυσική για ένα χρόνο και αφού περιπλανήθηκε στο Ισραήλ, την Αίγυπτο και την Ανατολική Αφρική, συνέχισε με σπουδές αρχαιολογίας. Έχει γράψει το σενάριο της μικρού μήκους ταινίας *Robbery Of The Century* (1998) ενώ ήταν πρωταγωνιστής και συνσεναριογράφος του πολυβραβευμένου *Idle Running* (1999).

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Jan Cvitkovic, σκηνοθέτης

[...] Όταν ήμουν στα 16 ή 17 μου χρόνια επηρεάστηκα καταλυτικά από μια συγκεκριμένη σκηνή. Ένας άντρας που τον γνώριζα μόνο εμφανισιακά μπήκε μέσα στην "Ταβέρνα" - το μέρος όπου οι εργάτες ξεκουράζονταν μετά την δουλειά - γύρω στις τρεις το πρωί τύφλα στο μεθύσι. Στάθηκε ακίνητος στο μέσον του μαγαζιού και σε εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή φάνηκε να αντιλήφθηκε πως είχε καταστρέψει την ζωή του. Στην τσάντα που έπεσε στο πάτωμα υπήρχαν ένα καρβέλι ψωμί και ένα λίτρο γάλα... Αυτή η σκηνή έμεινε στο υποσυνείδητό μου μέχρι που αποφάσισα να κάνω μια ταινία που βασιζόταν σ' αυτό το γεγονός. Το κατόρθωσα προσθέτοντας σ' αυτήν την στιγμή το πριν και το μετά, δηλαδή ένα κομμάτι του παρελθόντος κι ένα κομμάτι του μέλλοντος.

Τ.Π.

Imago

της Marie Vermillard (Γαλλία, 2001)

Υπάρχουν δύο γυναίκες στη ζωή του Πολ, καθηγητή μαθηματικών: η Λουίζα, ερωμένη του και δασκάλα μουσικής, και η Μαριάν, η γυναίκα του, βιολόγος. Αυτοί οι τρεις ενσαρκώνουν τρεις διαφορετικούς τρόπους «να υπάρχει» κανείς μέσα σε μια χαοτική εποχή. Γιατί, κάπως έτσι ζει τη ζωή του μετά από ένα τροχαίο ατύχημα που του στέρησε την ικανότητα του να αισθάνεται και να έχει επιθυμίες. Η βιολόγος σύζυγος του, Μαριάν, προσπαθεί απεγνωσμένα να τον βγάλει από τη «νάρκωση» και να του δημιουργήσει συναισθηματικούς ανεμοστρόβιλους αλλά αυτός έχει βρει ένα προστατευτικό κέλυφος να μην λαμβάνει τα σήματα. Ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούσε να δράσει πυροδοτικά στην απάθεια του Πολ είναι η Λουίζα, καθηγήτρια μουσικής και ερωμένη του, όμως η ευαισθησία της την οδηγεί στην αυτοκαταστροφή.

Με τους όρους ενός σύγχρονου ψυχολογικού δράματος, η Marie Vermillard μιλάει για την απώλεια της επιθυμίας και ανιχνεύει τη σημασία των ανθρώπινων σχέσεων στην δημιουργία μιας πραγματικότητας λιγότερο χαοτικής. Είμαστε εδώ για να ακουμπήσουμε ο ένας τον άλλον, όποια κι αν είναι η πραγματικότητα, όπως κι αν αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξη μας: «αυτιστικοί» σαν τον Πολ, υπερευαίσθητοι σαν τη Λουίζα, εμρηπστές συναισθημάτων σαν τη Μαριάν.

Ένα από τα δυνατό σημεία του φιλμ είναι οι λεπτές ερμηνείες των ηθοποιών και ειδικά της γνωστής Natalie Richard (*La Confusion des genres*, *Code Inconnu*), πάνω στην οποία γράφτηκε ο ρόλος της Μαριάν, αλλά και ένα αόρατο σχεδόν comic relief στις σκηνές του πρωταγωνιστικού ζευγαριού,

που η Vermillard εμπνεύστηκε από το ερμηνευτικό στυλ στις αμερικανικές κωμωδίες του '50.

Αυτή είναι η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία της Marie Vermillard, η οποία ξεκίνησε να γυρίζει τα δικά της short films το 1992. Προηγουμένως εργαζόταν ως script supervisor και second unit director σε παραγωγές μεγάλων γάλλων σκηνοθετών όπως ο Eric Rochant, Arnaud Desplechin, Cedric Klapisch και άλλους. Η πρώτη της μεγάλου μήκους απόπειρα ήταν το *Lili* (1999) με θέμα τις αμφιβολίες και σκέψεις μιας νέας εγκύου που περνάει να γίνει ανύπαντρη μητέρα. Με την Natalie Richard ξανασυνεργάστηκε το 1997 στο μεσαίου μήκους *Eau Douce*.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 20:00

Ένα κινηματογραφικό ταξίδι στη Μεσόγειο

Vincenzo Mara, σκηνοθέτης της ταινίας *Πίσω στην πατρίδα*

Νιώθετε ότι με την ταινία σας φτιάξατε ένα πορτραίτο της Κάτω Ιταλίας;

Έκανα μια ταινία πρωτίστως για τη σύγκρουση ανάμεσα στους φτωχούς. Για τους φτωχούς Ιταλούς ψαράδες που πρέπει να φτάσουν μέχρι τα πλούσια νερά της Αφρικής μέσα σε απίστευτες. Που ονειρεύονται την Ευρώπη και το Βορρά για να καλυτερέψουν τις συνθήκες διαβίωσης, την ύπαρξη τους. Όμως υπάρχει ένας πόλεμος μεταξύ τους και αυτή ήταν η ιδέα που με συγκίνησε και με ενέπνευσε. Δεν είναι όμως μόνο το ζήτημα της σύγκρουσης αλλά και αυτό της μοναξιάς. Θα έλεγα πως το θέμα είναι η Μεσόγειος του σήμερα.

Οι ηθοποιοί σας είναι αληθινοί ψαράδες, ερασιτέχνες ηθοποιοί. Πώς δουλέψατε μαζί τους και πόσο δύσκολο ήταν να παίξουν σαν επαγγελματίες;

Το πιο δυνατό στοιχείο στην συνεργασία μας ήταν η σχέση μου μαζί τους, η ανθρώπινη επαφή που είχα μαζί τους, όχι μόνο ως επαγγελματίες. Το σημαντικό είναι ότι εκείνοι έπαιζαν πραγματικά ένα ρόλο. Δεν είναι η πραγματική τους ιστορία αλλά έπαιξαν γεγονότα που μοιάζουν πολύ με την δική τους προσωπική ζωή, χωρίς να χρησιμοποιούν ένα σενάριο. Υπήρχε το δικό μου σενάριο από την αρχή, αλλά δεν τους το έδωσα να το διαβάσουν.

Η ταινία σας έχει έντονα τα στοιχεία του ιταλικού νεορεαλισμού

Πριν αρχίσει η ταινία επέλεξα ένα πράγμα. Να μη σκέφτομαι κανένα, να μην σκέφτομαι άλλους σκηνοθέτες, άλλα κάδρα, ιστορίες άλλων δημιουργών. Το μόνο που ήθελα ήταν να αποτυπώσω στο φιλμ κάτι που ήταν μέσα μου. Οπότε δεν υπήρχε αυτή η παράμετρος. Αυτός ήταν ο σκοπός. Μετά κάνουν τη σύγκριση ανάμεσα σε σένα και ιδιοφυίες του σινεμά. Αυτό με κάνει περήφανο αλλά δεν ήταν αυτός ο στόχος μου.

Τι σας έκανε να μεταπηδήσετε από το αθλητικό φωτορεπορτάζ στον κινηματογράφο;

Η ζωή μου είναι ένα ταξίδι. Αρχισα να ταξιδεύω από οκτώ χρονών, έβλεπα πράγματα και τα αποθήκευα μέσα μου. Κάποια στιγμή, άρχισα να γράφω. Έγραφα πάρα πολλά και όσα έγγραφα ήταν από εικόνες. Έτσι ανακάλυψα το σινεμά. Ήταν ένα ξεχωριστό ταξίδι για να φτάσω μέχρι το σινεμά. Η αθλητική φωτογραφία σου δίνει κι αυτή μια εικόνα. Υπάρχει η τα-

χύτητα του αθλήματος κι εσύ συλλαμβάνεις τη στιγμή, την αθλητική εικόνα που είναι πάρα πολύ γρήγορη. Αυτός είναι και ο τρόπος που κινηματογραφώ. Συλλαμβάνω τις εικόνες μέσα στην ταχύτητα τους. Αλλά η διαδικασία του σινεμά για μένα γεννιέται κατά τη συγγραφή της ιστορίας.

Ποια είναι η δύναμη του σινεμά; Να διηγούμαστε ιστορίες, να λέμε την άποψη μας. Ένα από τα κομπλιμέντα που μου έκαναν ήταν πως βλέποντας την ταινία, οι άνθρωποι μπήκαν σε ένα κόσμο που δεν τον γνώριζαν, όπως αυτός των ψαρά-

δων. Αυτή είναι μια από τις δυνατότητες που έχει ακόμα το σινεμά. Έχει τη δύναμη να διανέμεται σε όλο τον κόσμο και να δείχνει ότι το μόνο που αντιστέκεται είναι οι άνθρωποι με τις ιστορίες τους και τον κόσμο τους. Περιπατώντας στη Θεσσαλονίκη βλέπεις εικόνες ζωής που μένουν μέσα σου. Αυτό είναι για μένα η ιδέα και η ουσία του σινεμά.

Δουλέψατε μαζί με τον Marco Bechis στην ταινία του *Garage Olimpo* ως δεύτερος βοηθός σκηνοθέτη. Μιλήστε μας γι' αυτή τη συνεργασία.

Το *Garage Olimpo* μου έδωσε τη δυνατότητα να «μαζέψω» δύο πράγματα. Την ιδεαλιστική αγάπη και την αγάπη για το σινεμά. Όταν πολιτικοί εξόριστοι από την Αργεντινή βρέθηκαν στην Ιταλία, η οικογένειά μου τους βοήθησε πάρα πολύ. Από μικρός πήγαινα στα μέρη τους, άκουγα, έβλεπα και καταλάβαινα το πρόβλημά τους. Άρχισα να έχω προσωπικό ενδιαφέρον για τέτοια γεγονότα που συμβαίνουν στον κόσμο. Είκοσι χρόνια μετά γνώρισα το Μάρκο. Δεν είχε τίποτα ακόμα στα χέρια του, μόνο ένα σενάριο πάνω σε μια ιστορία είκοσι χρόνια πριν και ήθελε να τη γυρίσει ταινία. Αρχίσαμε λοιπόν αυτό το ταξίδι που ήταν απαραίτητο για μένα, για την ιστορία της ζωής μου.

Ποια είναι τα επόμενα σχέδια σας;

Άμεσα, έχω κάνει ένα ντοκιμαντέρ για τους φανατικούς οπαδούς της ποδοσφαιρικής ομάδας της Νάπολι. Θα προβληθεί στο φεστιβάλ του Τορίνο αλλά και στις κινηματογραφικές αίθουσες. Διηγείται πράγματα για πόλη μου, τη Νάπολι, διαμέσου της ιστορίας αυτής της ομάδας των φανατικών οπαδών.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Η αόρατη Γαλλία του Ξένου

Alain Gomis, σκηνοθέτης της ταινίας *Σαν άντρας*

Για το θέμα της ταινίας

Η ταινία μιλάει για ένα χώρο ανάμεσα. Ανάμεσα στον πραγματικό χώρο της ταινίας και σε ένα χώρο νοητικό, ένα χώρο που είναι φτιαγμένος από μνήμες και προσδοκίες. Αυτό το «Α», στην αρχή του τίτλου «L'Afrance» είναι ένα «Α» αφαιρετικό και μιλάει ουσιαστικά για την Γαλλία που δεν είναι... τη Γαλλία που δεν μπορεί να γίνει θεατή στην αντίληψη των τουριστών που επισκέπτονται το Παρίσι, που δεν τους επιτρέπει να αποκτήσουν σχέση με την άλλη πραγματικότητα. Την πραγματικότητα που έχει να κάνει με τους ανθρώπους χωρίς άδεια παραμονής, τους μετανάστες, των οποίων το γραφείο βρίσκεται στο κέντρο του τουριστικού Παρισιού.

Για το σενάριο και τη συνεργασία του με τον πρωταγωνιστή της ταινίας

Το σενάριο το έγραψα αρκετό διάστημα πριν αρχίσω να ψάχνω για χρήματα. Τα χρήματα ήρθαν από το ανάλογο Κέντρο Κινηματογράφου της Γαλλίας που είναι ένας κρατικός φορέας. Όμως από τη στιγμή που άρχισα να δουλεύω με τον ηθοποιό μου, σε ένα διάστημα αρκετών μηνών εργασίας, ο ηθοποιός μου άρχισε να βάζει τη δική του συμπεριφορά και οπτική στην ιστορία. Υπάρχουν πολλά δικά του στοιχεία που

εισάγαμε στην τελική μορφή της ταινίας. Είναι μια ταινία που χτίστηκε αρκετά με αυτοσχέδιους διασμούς ανάμεσα σε μένα και στον πρωταγωνιστή.

Για το δίλημμα της επιστροφής στο «σπίτι» και στην πατρίδα

Υπάρχουν δυο ειδών ελευθερίες. Η ελευθερία του να μεγαλώσεις σε μια πατρίδα που την ξέρεις και αισθάνεσαι οικεία και η ελευθερία του να μπορείς να γυρίσεις σε μια χώρα από την οποία κατάγεις αλλά δεν ξέρεις πάρα πολλά για αυτήν. Αυτή η επιστροφή στο χώρο της καταγωγής είναι στην ουσία μια επιστροφή στο χρόνο παρά στο χώρο. Είναι ένας χρόνος ξανακερδισμένος. Ανάμεσα όμως σε αυτό το χρόνο όπου έφυγες και στο χρόνο που ξαναγυρίζεις, έχουν αλλάξει όλα τα πράγματα και στην ουσία γυρνάς σαν ξένος. Αυτή την εμπειρία ήθελα να περιγράψω στην ταινία μου, την εμπειρία του να είσαι οικείος και ξένος ταυτόχρονα. Κι ότι είναι φυσιολογικό να αισθάνεσαι ξένος σε μια ξένη χώρα αλλά το να αισθάνεσαι ξένος στην δική σου, είναι δύσκολο. Αυτή η ταινία είναι σαν να επιστρέφεις στο δωμάτιο της παιδικής σου ηλικίας.

Επιμέλεια: Τζένη Παυλίδου

Πειροσπεκτίβα John Boorman

Δύο γυμνές λουόμενες / *Two nudes bathing* (Μ. Βρετανία, 1995)

Ο John Boorman αναλαμβάνει μια πνευματώδη έρευνα για τις πηγές του ανώνυμου πίνακα ζωγραφικής «Δύο γυμνές λουόμενες», που σήμερα εκτίθεται στο Λούβρο. Επινεύει μια φανταστική ιστορία για έναν νεαρό ζωγράφο που αναλαμβάνει να απαθανάτισε τις κόρες ενός πικρόχολου και τυραννικού κόμη σε όλη τους την παρθενική ομορφιά, χωρίς να προσπαθήσει να τις κολακεύσει ή να τις εξιδανικεύσει.

Ονειρεύτηκα ότι Ξύπνησα / *I dreamt I woke up* (Μ. Βρετανία, 1991)

Με πρόσχημα μια συνέντευξη σε μια δημοσιογράφο, ο σκηνοθέτης μας ξεναγεί στην καθημερινή του ζωή στο κτήμα του, στην Ιρλανδία, συναντά τους γείτονες και συνδιαλέγεται με τους συνεργάτες του. Παράλληλα, το alter ego του σκηνοθέτη μάς εισάγει στον κόσμο της φαντασίας του, στα όνειρά του και τους ήρωες της παιδικής του ηλικίας, αποκαλύπτοντάς μας τις ιδέες και τους μύθους-κλειδιά της δημιουργίας του.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 11:30

Εξορκιστής II, ο αιρετικός / *Exorcist II: The heretic* (ΗΠΑ, 1977)

Ο πατήρ Λαμόντ, που φοβάται ότι χάνει την πίστη του, ερευνά πώς πέθανε ο πατήρ Μέριλ στην προσπάθειά του να εξορκίσει ένα δαίμονα από τη νεαρή Ρέιγκαν Μακ Νιλ. Με τη συνεχή φροντίδα της Δόκτορος Τζιν Τάσκιν η Ρέιγκαν είναι πια μια φυσιολογική έφηβη. Ο Λαμόντ παρευρίσκεται σε μια θεραπευτική συνεδρία ύπνου, στη διάρκεια της οποίας η ψυχίατρος «ξεναρίζει» τον εξορκισμό και πρέπει «να σωθεί» από τον ιερέα.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 13:00

Ο στρατηγός / *The general* (Ιρλανδία/Μ.Βρετανία, 1998)

Δουβλίνο, 1994. Βγαίνοντας από το σπίτι του ο Martin Cahill (γνωστός ως «Στρατηγός»), πέφτει νεκρός από τις σφαίρες ενός εκτελεστή του IRA. Με φλασμπάκ παρακολουθούμε τα καθοριστικά χρόνια για την εγκληματική σταδιοδρομία του Cahill στην υποβαθμισμένη περιοχή Χόλιφιλντ. Εκεί ξεκίνησε ως ανήλικος μικροκλέφτης για να προαχθεί μεγαλώνοντας στον έμπειρο και εντυπωσιακό ληστή, που πάντα βρισκόταν ένα βήμα μπροστά από τον επιδευρητή Ned Kenny.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 15:30

Όταν Ξέσπασε η βία / *Deliverance* (ΗΠΑ, 1972)

Τέσσερις φίλοι από την πόλη φτάνουν στα Απαλάτσια Όρη για να διαπλεύσουν με κανό έναν ανεξερεύνητο και κατά πάσα πιθανότητα επικίνδυνο ποταμό. Οι δυο ντόπιοι προσπαθούν να τον αποτρέψουν από το σχέδιό του. Η πρώτη μέρα είναι απόλαυση, καθώς οι φίλοι μαθαίνουν να χειρίζονται τα κανό τους και περνούν το πρώτο δύσκολο κομμάτι της διαδρομής. Τη δεύτερη όμως, ο Εντ και ο Μπόμπι που προηγούνται, σταματούν για λίγο σ' ένα σημείο του δάσους, κι εκεί, δυο ορεσίβιοι τους ακινοποιούν...

Παρασκευή 9 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 23:00

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Το Πόρτο της παιδικής μου ηλικίας
Porto da minha infancia

του Manoel de Oliveira (Πορτογαλία/Γαλλία, 2001)

Με την ελευθερία της έμπνευσης και την αυστηρότητα της γραφής που τον χαρακτηρίζουν, ο Μανουέλ ντε Ολιβέιρα ξαναγυρίζει στη γενέτειρά του, το Πόρτο. Η πόλη αυτή υπήρξε πηγή έμπνευσης για την πρώτη του ταινία, *Douro, Faina*

Fluvial, το 1931, και σημάδεψε επίσης την επιστροφή του δημιουργού πίσω από την κάμερα το 1956, με την ταινία *O Pintor e a Cidade*. Αυτή τη φορά, ο Ολιβέιρα κινηματογραφεί την πόλη που δεν υπάρχει πια, και την οποία μόνο τα μάτια της μνήμης μπορούν να δουν. Επίσης, το Πόρτο είναι η πόλη όπου γεννήθηκε ο πορτογαλικός κινηματογράφος.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 18:00

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

- και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.
- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94 κλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162 κλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138 κλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189 κλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97 κλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 κλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου
9 - 18 Νοεμβρίου

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Η κοιλιά της μέλισσας

του Βασίλη Ελευθερίου

Η «κοιλιά της μέλισσας» είναι το περίφημο στέμμα της τσαρίνας Αικατερίνης. Το στέμμα αυτό μαζί με το μυθικό θησαυρό των Ρομανόφ ταξιδεύει μυστικά στην Ελλάδα. Ένα ατύχημα θα είναι η αφορμή για να καθεί και να γίνει αντικείμενο πόδου και πλουτισμού από τρεις ανδρών: έναν μικροκακοποιό, τον σεκιουριτά που το συνόδευε και στην πορεία την αρχηγό μιας κατασκήνωσης στο σπίτι της οποίας θα βρουν καταφύγιο. Ο θησαυρός ασκεί και στους τρεις μια παράξενη γοητεία, που τους κάνει να αντιδρούν σπασμωδικά και ενάντια στη μέχρι τώρα στάση ζωής τους. Οι ρόλοι δεν είναι καθορισμένοι και αντιστρέφονται συχνά σ' αυτήν την ταινία δρόμου με τα χιουμοριστικά στιγμιότυπα και τη λύση που έρχεται αναπάντεχα στο τέλος μέσα από μια «άλλη» διάσταση. Στην ταινία πρωταγωνιστεί η γνωστή τραγουδίστρια Σωτηρία Λεονάρδου, μαζί με τους Βαγγέλης Μουρίκη, Ελευθερία Δομένικου, Κώστα Τζουβαρά, Μαρίλτα Λαμπροπούλου και Νίκο Αρβανίτη.

Μια ξεχωριστή κωμωδία καταστάσεων, ένας κωμικός εφιάλτης, όπου όλα θυμίζουν παιχνίδι και παραμύθι και η λύση φτάνει λυτρωτική από το χώρο του φανταστικού.

B.P.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Ε Ι Σ

Ένα παραμύθι της εποχής μας

Βασίλης Ελευθερίου, σκηνοθέτης της ταινίας

Πώς ξεκινήσατε να ασχολείστε με την ταινία αυτή; Πώς προέκυψε η ιδέα;

Η ιδέα για την ταινία προήλθε από έναν χώρο, από μια τοποθεσία στις όχθες του Πηνειού που έτυχε να πηγαίνω πάρα πολλά χρόνια και που την αγαπώ ιδιαίτερα. Μέσα σ' αυτό το χώρο υπήρχε και μια παλιά εγκαταλελειμμένη κατασκήνωση που ωστόσο απέπνεε ένα ιδιαίτερο κλίμα γιατί ήταν ένας χώρος από τον οποίο είχαν περάσει παιδιά για πάρα πολλά χρόνια. Ο χώρος αυτός λοιπόν είχε μείνει άδειος και αυτό το άδειο ήταν εκφοβιστικό, αλλά ταυτόχρονα είχε όλη την παλιά του αίσθηση. Έτσι λοιπόν ξεκίνησε η ιδέα για να αναπτυχθεί μια ιστορία σε σχέση πάντα με αυτόν τον χώρο.

Από μια μικρού μήκους ταινία σε μια μεγάλη. Διαφορές και δυσκολίες υπάρχουν;

Εάν κάτι θέλει να κινηθεί μέσα στα όρια της περιοχής που λέγεται τέχνη, έχει πάντα τις ίδιες δυσκολίες, είτε πρόκειται για μικρό, είτε πρόκειται για μεγάλο. Δηλαδή, είτε γράφεις ένα διήγημα είτε γράφεις ένα μυθιστόρημα, η δυσκολία του να αποδώσεις αυ-

τά που θές να γράφεις με τρόπο που θα βάλεις σε λειτουργία όλες τις παραμέτρους να αγγίξει τον αποδέκτη στις ευαισθησίες του, στην ψυχή του, στο μυαλό του έχει την ίδια δυσκολία. Οι δυσκολίες της παραγωγής, οι πρακτικές δυσκολίες αφορούν κυρίως τη μεγάλη διάρκεια των γυρισμάτων. Παρουσιάστηκαν επίσης κάποια προβλήματα που άργησαν να βρουν λύση όσο αφορά το telecine της ταινίας. Το πιο απαιτητικό πάντως είναι το να αποδώσει κανείς αυτό που από την αρχή θέλει.

Στο τέλος της ταινίας υπάρχει ένα φινάλε εκπληξη...

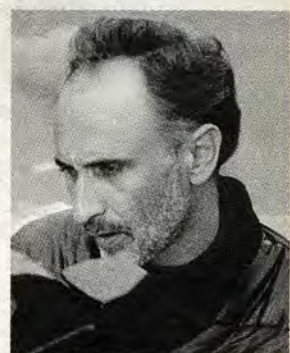
Η λύση που δίνεται δεν είναι θαύμα. Τα θαύματα υπάρχουν μέσα στην πραγματικότητά μας και η πραγματικότητά μας δεν είναι σίγουρα τόσο περιοριστική σε σχέση με τα όρια που θέτουμε στην καθημερινή μας ζωή. Είναι πολύ πιο πλατιά και η λύση που προέρχεται από την άλλη διάσταση του πραγματικού, του πραγματικού ωστόσο, γιατί και το φανταστικό και το όνειρο και τα όρια του μύθου και του παραμυθιού είναι προέκταση του πραγματικού. Όλη η ιστορία της ταινίας από την αρχή οδεύει προς αυτή τη λύ-

ση που ξεφεύγει από το αναμενόμενο. Το αναμενόμενο πιθανόν θα ήταν να βρεθεί μια λύση σχέσεων κάτι το οποίο δε με έλκυε ιδιαίτερα και επειδή γενικά μου αρέσουν τα παραμύθια, μ' αρέσει δηλαδή να ξεφεύγω από την έννοια του ρεαλισμού και της πραγματικότητας, αρχικός στόχος ήταν να βρεθεί λύση από το χώρο του φανταστικού.

Τώρα που τελειώσε η ταινία, τι περιμένετε και από την επαφή της ταινίας με το κοινό;

Θα με ενδιέφερε να έχει μια καλή υποδοχή η ταινία από το κοινό, κάτι που θα διευκόλυνε να βρει και διανομή η ταινία. Άλλωστε το κοινό είναι και ο φυσικός αποδέκτης της. Και φυσικά και κάποιο βραβείο μιας και μας βοηθούν και χρηματικά να ανταπεξέλθουμε στις οικονομικές απαιτήσεις μιας ταινίας.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Η Μ Ο Υ Σ Ι Κ Η Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν

Ο Βαγγέλης Φάμπας μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Είναι δύσκολο να αναφερθώ στην μουσική μιας ταινίας που φέρει μια τρέλα, με ακαδημαϊκό τρόπο. Η ταινία *Η κοιλιά της μέλισσας* για την οποία έγραψα τη μουσική είναι μια κωμωδία που θα μπορούσε κάποιος να την χαρακτηρίσει cult. Οι χαρακτήρες κινούνται πάντα στα όρια του σοβαρού και του γκροτέσκου και η πλοκή του έργου εμπεριέχει τη φάρσα, το μπουρλέσκ, το φανταστικό στοιχείο και το σασπένς. Είναι μια ασυνήθιστη ταινία, με πολύ παραμύθι και χιούμορ που πηγάζει από το σενάριο και τη σκηνοθεσία του Βασίλη Ελευθερίου, και βγαίνει φυσικά και από τις ερμηνείες των ηθοποιών.

[...] Η κυριότερη προσπάθειά μου στην μουσική επεξεργασία της ταινίας ήταν να δημιουργήσω μουσική που θα μετέφερε το ίδιο ακριβώς κλίμα στον θεατή και δεν θα προσέθετε ή δε θα αφαιρούσε στοιχεία από την ταινία. Για το σκοπό αυτό χρειάστηκε να γραφούν μουσικές οι οποίες περιέχουν μια σχετική τρέλα, ίδια με αυτή της ταινίας.

[...] Το πρώτο μέρος της ταινίας θυμίζει ταινία δρόμου και το ανάλογο στυλ έχω υιοθετήσει και στη μουσική. Το τραγούδι των τίτλων αρχής ερμηνεύεται από τον Βασίλη Τζαβάρια και έχει μια σύγχρονη και πειραματική διάθεση στην εννοχρήστωση του και στίχο πραγματικά ροκ. Εδώ δεν κινήθηκα στο χωροχρόνο του σεναρίου (1994) αλλά στο σήμερα, δίνοντας μέσα και από στίχους του Βασίλη Ελευθερίου το αισθητικό στίγμα του έργου.

[...] Το στοιχείο του φανταστικού, που στην συγκεκριμένη περίπτωση εκφράζεται μέσα από την *Κοιλιά της Μέλισσας*, το στέμμα των Ρομανόφ, βγαίνει με τη χρήση του χορωδιακού ήχου και γενικότερα του κλασσικού ακούσματος. Υπάρχει ακόμα μια ειδικά γραμμένη άρια, αυτή της Αικατερίνης Ρομάνοβας τραγουδισμένη από την Κλαούντια Ντελμέρ και ένα τυπικό ρώσικο τραγούδι σε στίχο και ερμηνεία του Γιώργου Σαμάριν.

[...] Η μουσική που συνοδεύει τα πρόσωπα του έργου συγκεντρώνει στοιχεία από διάφορα στυλ όπως το ethnic, η φανφάρα, το country, το θρίλερ, οι συστοι-

χίες κρουστών, η ψυχεδέλεια της ηλεκτρονικής κιθάρας και άλλων ηλεκτρικών οργάνων, το blues, το rock και γενικώς περίεργες εφαρμογές και συζεύξεις των προηγούμενων, σε αναλογία ή σε αντιδιαστολή με την σκηνή. Αυτή η πληθωρικότητα στα στυλ δεν αλλοίωσε την διεργασία της μουσικής επένδυσης των σκηνών. Αντιθέτως συνέβαλε κατά τη γνώμη μου στη δημιουργία ενός πολύχρωμου μουσικού ταμπλώ πάνω στο οποίο οι ερμηνείες των ηθοποιών παίρνουν περίεργες ανταύγειες. Υπάρχει στη μουσική, η συνεχής αίσθηση του παιχνιδιού μεταξύ ρεαλιστικού και γκροτέσκο όπως και στην πλοκή του έργου καθεαυτού.

[...] Για κάποιο λόγο το οπτικό υλικό της ταινίας αυτής αντέδρασε θετικά στη χρήση τραγουδιών ως σκηνική μουσική. Το έργο περιέχει εντέλει 9 τραγούδια συνολικά. Πέραν των προαναφερόμενων υπάρχουν ακόμη τραγούδια ερμηνευμένα από τους Βαγγέλη Μπόντα, Βασίλη Τζαβάρια, Τζένη Καπαδάκη (το gospel του φινάλε) και ένα blues με τη Σωτηρία Λεονάρδου.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση

της Δήμητρας Αράπογλου

Ο Ανδρέας είναι ένας νέος και ελπιδοφόρος επιστήμονας γύρω στα είκοσι πέντε. Εκτός όμως από ορθοδοντικός είναι και το μοναχοπαιδί της Νόνικας, μιας καλοβαλμένης σαραντάρας που τον καταπιέζει. Κάποια στιγμή η Νόνικα βλέποντας τον αυτοελεγχόμενο και συντηρητικό γιο της να χορεύει σε μια επιστημονική εκδήλωση με την νεαρή τραγουδίστρια Κάτια λιποθυμεί και οδηγείται στο νοσοκομείο. Ο Ανδρέας αφήνει τη Νόνικα στο κρεβάτι του πόνου και έχοντας ερωτευτεί την Κάτια αποφασίζει να την ακολουθήσει στον δικό της κόσμο, μια παράκτια οικογενειακή φάρμα που βρίσκεται στο χείλος της χρεοκοπίας. Ο Ανδρέας θα βυθιστεί σ' αυτόν τον παράδοξο κόσμο με αμετροεπή περιέργεια, με την ελπίδα ότι θα ζήσει κάτι που θα τον βγάλει από την καθημερινότητα του, κάτι που θα προσεγγίσει τα όνειρα του. Ο πατέρας της Κάτιας προσπαθεί με κάθε τρόπο να γίνει γρήγορα πλούσιος, η μητέρα προσεγγίζει τα όρια της φρενοβλάβειας καθώς βλέπει την περιουσία της να σκορπίζεται στους πέντε ανέμους από τις ατασθαλίες του συζύγου της, η γιαγιά της προσπληρώνει στη μεταφυσική εκστομίζει σκοτεινά αινίγματα, φοβερές προφητείες, ενώ ένας δικηγόρος, ένας ψυχίατρος και ένας τοκογλύφος μετατρέπουν το όνειρο του Ανδρέα σε...ε-

φιάλτη. Γράφοντας το σενάριο μαζί με τον γνωστό μικρομυκρά Αχιλλέα Κυριακίδη και έχοντας στη διάθεσή της γνωστούς αγαπημένους ηθοποιούς όπως ο Κρατερός Κατσούλης, η Θέμις Μπαζάκα, η Μπέτυ Λιβανού, η Λένα Κιτσοπούλου, ο Χάρης Σώζος, η Δήμητρα Αράπογλου στίνει μια ενδιαφέρουσα ταινία για τις ανθρώπινες σχέσεις με χιούμορ και ειρωνία.

N.Π

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Κωνσταντίνος Μπαλταζάνης μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] είχα δει το σενάριο πολύ πριν τα γυρίσματα της ταινίας και κάποια στιγμή χρειάστηκε για τις ανάγκες της ταινίας να φτιάξουμε ένα τραγούδι. Το τραγούδι αυτό ήταν η αρχή για όλη τη μουσική της ταινίας... [...] ήταν η πρώτη φορά που έγραψα μουσική για μια ταινία και η εμπειρία ήταν πάρα πολύ καλή και... μοναχική. Ένας μουσικός που κάνει μουσική για μια ταινία περνάει πάρα πολλές ώρες με τον εαυτό του... [...] όσο δούλευα πάνω στην ταινία το βασικό που μ' ενδιέφερε ήταν ο ήρωας της ταινίας και σκοπός μου ήταν να τον ακολουθώ συνέχεια σε όλες του τις ψυχολογικές καταστάσεις. Συν τοις άλλοις έπρεπε να λάβω υπόψη μου ότι η ταινία λειτουργούσε κάποιες στιγμές και σαν μαύρη κωμωδία... [...] μια πολύ έντονη σκηνή της ταινίας που έπρεπε να τη λύσω μουσικά ήταν μια σκηνή όπου η ηρωίδα της ταινίας εγκαταλείπει τον ήρωα κι εκείνος, αγχώμενος πολύ, είναι στο αυτοκίνητο και οδηγεί, ενώ έξω βρέχει. Αυτή η σκηνή, διάρκειας δύο λεπτών, χρειάστηκε μόνο μουσική. Ήταν το πρόσωπό του, η βροχή, το αυτοκίνητο και η μουσική...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Μια φαινομενικά ερωτική ιστορία

Δήμητρα Αράπογλου, σκηνοθέτης της ταινίας

Κυρία Αράπογλου η ταινία σας είναι άρτια τεχνικά, διαθέτει μια σπουδαία μουσική, ένα στιβαρό σενάριο το οποίο μένει πιστό στην αισθητική του από την αρχή μέχρι το τέλος. Πόσο καιρό σας πήρε να τη φτιάξετε;

Η ιδέα του σεναρίου ξεκίνησε το 1996 και ολοκληρώθηκε ένα χρόνο αργότερα. Η οργάνωση παραγωγής άρχισε το 1998. Τα γυρίσματα της ταινίας πραγματοποιήθηκαν το 2000 και κράτησαν 7 εβδομάδες.

Το φίλμ σας έχει οικουμενική γλώσσα. Θα μπορούσε κάλλιστα να απασχολήσει ευρωπαίους, αμερικανούς θεατές. Σκοπεύετε να κάνετε κάτι επ' αυτού; Ενδεχομένως να επισκεφθείτε ξένα φεστιβάλ, ξένες αγορές;

Οι προθέσεις μόνο δεν φτάνουν, για να μιλήσει μια ταινία οικουμενική γλώσσα. Η αλήθεια είναι ότι θα κάνω ότι καλύτερο μπορώ για να βρεθεί η σωστή επικοινωνία με τους ευρωπαίους και αμερικανούς θεατές.

Ο παράδεισος που είναι υπόθεση προσωπική διαθέτει χιούμορ και φλερτάρει με το μυστήριο. Θα λέγαμε ότι είναι μια πνευματώδης μαύρη κωμωδία; Θα έλεγα ότι είναι πιο εύκολο να πεις τι δεν είναι η ταινία, από το να ονομάσω το είδος. Δεν είναι θρίλερ, δεν εί-

ναι δράμα, δεν είναι φαρσοκωμωδία. Πρόκειται μάλλον για μια σύγχρονη υπαρξιακή αλληγορία, με στοιχεία μαύρου χιούμορ και κοινωνικής σάτιρας. Στην κόψη του ξυραφιού, διαρκώς στο μεταίχμιο σοβαρού και αστειού, χρησιμοποιεί τα στοιχεία αυτά στην αφήγηση μιας φαινομενικά ερωτικής ιστορίας.

Την ταινία την αφιερώνετε στη μητέρα σας. Ο ήρωας σας ο Ανδρέας έχει σχέση εξάρτησης με τη μητέρα του. Σας απασχολεί το θέμα της επικοινωνίας παιδιών με τη μητέρα τους;

Με απασχόλησε το θέμα επικοινωνίας γενικότερα (παιδιών-γονέων, ερωτικών) αλλά μέσα από μια γωνιά, που βλέπει ίσως με μεγενθυτικό φακό, αυτό που εμποδίζει την επικοινωνία. Το κοινωνικό παράλογο, οι ατομικές διαταραχές (που ένα μέρος τους, οφείλουμε στις σχέσεις με τους γονείς), εμποδίζουν αυτή την επικοινωνία (γενικά) και τους ήρωες της ταινίας να βιώσουν ερωτικές σχέσεις (ειδικά).

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Κρατερός Κατσούλης, ηθοποιός

[...] Δέχθηκα να παίξω σ' αυτή την ταινία κατ' αρχήν γιατί βρήκα τον ρόλο εξαιρετικά ενδιαφέροντα και το σενάριο ιδιαίτερα πρωτότυπο. Ήταν μια μεγάλη πρόκληση και ένα προσωπικό στοίχημα που προσπάθησα να κερδίσω. Το αν τα κατάφερα ή όχι θα το κρίνουν οι θεατές. Μεγάλο ρόλο επίσης έπαιξε η προσωπικότητα της σκηνοθέτιδας καθώς και οι εξαιρετικοί ηθοποιοί που συμμετείχαν στην ταινία.

[...] Ο τρόπος που επικοινωνούμε και οι σχέσεις μας διαμορφώνονται, κατά ένα μεγάλο βαθμό, σύμφωνα με τον τρόπο που μας έχουν μεγαλώσει. Όσον αφορά τα δικά μου βιώματα, που παρόλα αυτά διατηρούν τη μοναδικότητά τους, δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω πως όλες οι μητέρες αυτού του κόσμου δυσκολεύονται να δεχθούν ότι τα παιδιά τους μεγαλώνουν και ανεξαρτητοποιούνται. Απλά εμείς, πλέον τα μεγάλα παιδιά τους, τις αγαπάμε και τις καταλαβαίνουμε.

ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Ανδρέας Μήτσου

για την ταινία *Η κοιλιά της μέλισσας*

Ο κινηματογραφικός λόγος χωρίς ψιμύθια, λιτός, αλλά με καλαισθησία, επιχειρεί να μας συμβιβάσει με το στελέσφορο της σωτηρίας αποσκοπώντας να μας υποβάλει τη διασκέδαση, να ελαφρύνει μόνο την παρούσα στιγμή. Τις μεγάλες και φιλόδοξες ιδέες τις περιφρονεί, εμπίστευμένοι ο σκηνοθέτης τον θεατή να εξαγάγει όποιο νόημα ή ιδέα επιθυμεί. Με τρυφερότητα ωστόσο στο τέλος ομολογεί την ανάγκη επιστροφής στην αθωότητα, την πατρίδα, σε μια επίκληση βοήθειας. «Save me, take me home». Στον μελωδικό επίλογο της ταινίας εμπεριέχεται και συνοψίζεται η τελεσίδικη κραυγή, οίμωγός. Ο θεατής αποβαίνει ο μόνος σύντροφος.

Μαριάννα Κορομηλά

για την ταινία *Οι ψυχές των καϊκιών*

Η ταινία δεν κραυγάζει, δεν καταγγέλλει δεν ιστοριοδοφεί. Υπαινικτικά περνούν τα στοιχεία και τα στοιχεία του θαλασσινού παρελθόντος μας. Παρελθόν γιατί στην ταινία πρωταγωνιστούν το ξύλινο σκαρί, η ιστορία και το κουπί. Η πεμπτουσία δηλαδή ενός ναυτικού γένους, που τερμάτισε τον επτάψυχο κύκλο του βίου του στη διάρκεια του 20ου αιώνα. Κανείς επαγγελματίας πια δεν χρησιμοποιεί τα παραδοσιακά σκαριά. Ο, τι απέμεινε σχετίζεται με την απόλαυση, την ψυχαγωγία τον αθλητισμό και το "άθλημα". Το άθλημα ως επιλογή ζωής, ως ανάγκη επαφής με την αθωότητα. Και σε αυτό ο Καρακώστας είναι αποστομωτικά ειλικρινής.

Αναστασία Καλλιωντζή

για την ταινία *Φθινοπωρινή επιστροφή*

Η ταινία κρύβει μέσα της απaráμιμη ευαισθησία κι έναν απίστευτο παλμό, που έχει την ικανότητα να βγαίνει μέσα από τις σκιές και τη σιωπή και να αποκαλύπτεται μπροστά στα έκπληκτα μάτια σου. Η εναλλαγή από το παρόν στο παρελθόν και το αντίστροφο, γίνεται με τόσο απαλό τρόπο που σου φέρνει στο νου μια θάλασσα από μέλι που κυλάει αργά και νοχελικά και σε υπνωτίζει με τη μαγεία της. Οι λεπτομέρειες είναι δοσμένες με εκπληκτική μαεστρία, μια εμμονή σχεδόν ερωτική. Οι ερμηνείες είναι συγκλονιστικές και τόσο ρεαλιστικές, που σε κάνουν να πιστεύεις ότι βλέπεις τις σκηνές να διαδραματίζονται ακριβώς μπροστά σου.

Βασίλης Μαζωμένος

για την ταινία *Αβίωτες νύχτες*

Η πραγματικότητα της ζωής, χωρίς φτιασίδια και εξιδανικεύσεις, γίνεται η πραγματικότητα της ταινίας. Μια επιφύλαξη χαραγμένη στα πρόσωπα, ένας διασταγμός για τη διεκδίκηση του χαμένου, δίνουν το μέγεθος αυτής της αντίφασης. 25 χρόνια μετά το ταξίδι της Ξενίδου, επενδυμένο με μια φωνή που σκέφτεται, δεν είναι πολιτικό. Με τη σύγχρονη και νεανική γραφή της, με τη φρεσκάδα της γενιάς της που διπλά στην «πράσινη γραμμή» διασκεδάζει, η ιδέα της κινηματογράφησης των χώρων ζωής των νέων δεν ακυρώνει το κυπριακό δράμα. Ίσα - ίσα το τονίζει. Ταυτόχρονα, με το φίλμ αυτό, αναδεικνύεται η δίψα αυτών των νέων για σύμβολα.

Οι ψυχές των καϊκιών

του Νίκου Καρακώστα

Ένα παιδί γοντεύεται από τα καϊκια του λιμανιού. Όταν για πρώτη φορά θα μπει σε ένα από αυτά, θα τον κερδίσουν για πάντα. Τα μοναδικά σκαριά του Αιγαίου που δυστυχώς σιγά σιγά αρχίζουν να εκλείπουν, μπαίνουν κάτω από το μικροσκόπιο του σκηνοθέτη, απλά και μόνο ως αφορμή για να παρουσιαστεί ο κόσμος των ναυτικών, η σχέση των ανθρώπων με τη θάλασσα και τα πλεούμενά τους. Όλη τους η ζωή, μια ζωή όμως που με το πέρασμα των χρόνων μοιάζει να αργοπεθαίνει. Οι νόμοι που αναγκάζουν τους ναυτικούς να καταστρέφουν τα καϊκια τους, η αλιεία που δεν αποδίδει πια τόσο πολύ, η δυσκολία της ναυτικής ζωής αναγκάζει όλο και περισσότερους να την εγκαταλείψουν. Ο σκηνοθέτης περιγράφει δικές του εμπειρίες, χρησιμοποιεί αρχαιακό υλικό από τα δικά του ταξίδια στο Αιγαίο και καταγράφει σκηνές μιας Ελλάδας που μοιάζει να σβήνει. Ωστόσο παραμένει αισιόδοξος μιας και όσο υπάρχει η θάλασσα πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι με αληθινό μεράκι για τα πλεούμενά της.

Μια ταινία για τις τελευταίες αυθεντικές φωνές που ακούγονται στις μοναχικές γωνιές του αρχιπελάγους

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 13:30

B.P.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Παλιά όμορφα σκαριά

Νίκος Καρακώστας, σκηνοθέτης

Ο ήρωας της ταινίας σας πόσα κοινά στοιχεία έχει με εσάς; Είναι φανταστικό πρόσωπο ή η ταινία σας είναι αυτοβιογραφική;

Ο ήρωας της ταινίας μου έχει πολλά δικά μου αυτοβιογραφικά στοιχεία, όμως δεν είναι κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο. Απλά προσπάθησα να δείξω, με τον τρόπο ζωής του, την τάση που έχουμε όλοι μας κάποια στιγμή να θέλουμε να σωθούμε μέσω της φυγής και να ενωθούμε με το όνειρο. Ο Νικόλας καταφεύγει στη θάλασσα για να σωθεί γιατί μόνο σε αυτή έχει εμπιστοσύνη. Επίσης χρησιμοποιεί ένα μέσον για τη φυγή του που απαιτεί μεράκι και υπομονή αξίες που εξαφανίζονται μέσα στη δίνη των γρήγορων καιρών που αναγκαζόμαστε να ζήσουμε, παράταιρους για τη φύση του ανθρώπου.

Πόσο δύσκολο ήταν να προσεγγίσετε τους κατοίκους των νησιών και τους ναυτικούς που εμφανίζονται στην ταινία;

Δεν ήταν καθόλου δύσκολο για μένα να πλησιάσω τους κατοίκους των νησιών και τους διάφορους ψαράδες και καπετάνιους, γιατί είχα ήδη συναντήσει πολλούς από αυτούς στα ταξίδια μου στο Αιγαίο, ανέπτυξα φιλικούς δεσμούς μαζί τους, πολλές φορές έχοντας σαν αφορμή την κοινή μας αγάπη για τη θάλασσα και τα καϊκια.

Η ταινία ξεκινά με την περιγραφή της καταστροφής ενός καϊκιού. Ποιος ο σκοπός της επιλογής σας αυτής;

Ένας νόμος της ΕΟΚ, δελεαστικός για τους ψαράδες, των οποίων το επάγγελμα έχει γίνει ασύμφορο, λόγω της μεγάλης ποσότητας ψαριών, τους κάνει να κόβουν τα καϊκια τους παραδίδοντας και τις άδειες αλιείας έναντι μεγάλης αμοιβής. Θα μπορούσε όμως να βρεθεί άλλος τρόπος για να μειωθεί η τόσο εντατική αλιεία και να διατηρηθούν

συγχρόνως τα καταπληκτικά και μοναδικά στο είδος τους σκαριά των ελληνικών θαλασσών, φτιαγμένα από εξαίρετους ναυπηγούς, μάστορες και συγχρόνως λαϊκούς καλλιτέχνες. Με τον τρόπο αυτό καταστρέφουν την παραδοσιακή ναυπηγική, που είναι συνδεδεμένη από καταβολής κόσμου με τη Αιγαίο και τη ναυτική μας παράδοση. Ο νόμος αυτός της ΕΟΚ με τέτοια λογική θα μπορούσε να αποζημιώνει ώστε να γκρεμίζονται και τα νεοκλασικά κτήρια και έτσι αυτή η χώρα να μη θυμίζει στα παιδιά μας τίποτα από αυτό που υπήρξε κάποτε η Ελλάδα.

Χρησιμοποιήσατε και αρκετό αρχαιακό υλικό, το οποίο φαίνεται να είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ταινίας. Μιλήστε μου λίγο γι' αυτό.

Στα ταξίδια μου, εδώ και πολλά χρόνια, προσπαθούσα να καταγράψω μέσα στο μυαλό μου και μέσω μιας κινηματογραφικής μηχανής, τη ζωή και τα έθιμα των νησιών μας, τα οποία μοιραία χάνονται με την υπερβολική και χωρίς φρόνηση ανάπτυξη του τουρισμού. Αυτό το αρχαιακό υλικό, μέρος του οποίου χρησιμοποίησα στις *Ψυχές των καϊκιών*, είναι αναπόσπαστο μέρος μιας πλοήγησης στα όμορφα νησιά μας που επέλεξα για να δείξω πώς καϊκια, θαλαμηγοί ή ψαράδικα ζούσαν αρμονικά μέσα σε μια παράδοση που αντλούσε την έμπνευσή της από τη θάλασσα και τα ελληνικά πράγματα.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Το κλάμα βγήκε από τον Παράδεισο

των θανάση Παπαθανασίου, Μιχάλη Ρέππα

Τι είναι λοιπόν το περιβόητο κλάμα που βγήκε απ' τον παράδεισο; Μια παρωδία των κυριοτέρων μελοδραματικών μοτίβων του παλιού εμπορικού σινεμά της δεκαετίας του '60. Μια σούπερ υπερπαραγωγή που προσφέρει άφθονο γέλιο. Η υπόθεση της ταινίας άπτεται της βασικής θεματολογίας που κυριάρχησε εκείνη την ένδοξη για το ελληνικό μελό εποχή. Η πάμπνη οικογένεια Μπισμπίκη συγκρούεται με την άμπλουτη οικογένεια Δελαφράγκα και μέσα από την δίνη αυτής της ιστορίας παρακολουθούμε κοινωνικές καταγγελίες, δικαστικά δράματα, θεαματικά χορευτικά, καταπιεσμένους έρωτες, χαμένα παιδιά, ταξικές αντιθέσεις, βυθισμένα καράβια και πάνω απ' όλα μυστικά, φοβερά μυστικά. Το χρυσοφόρο δίδυμο δημιουργών μετά την blockbuster επιτυχία του Safe sex μαζεύουν εξέχουσες προσωπικότητες του ελληνικού θεάτρου και σπίνουν ένα πολύχρωμο ψηφιδωτό κωμωδίας με αναφορές σε αντίστοιχα με την ιστορία κινηματογραφικά είδη. Της διανομής προϊστάται η Άννα Παναγιωτοπούλου και την ακολουθούν η Μίρκα Παπακωνσταντίνου, η Μαρία Καβογιάννη, η Μίνα Αδαμάκη, η Τζους Ευείδη, ο Αλέξανδρος Αντωνόπουλος, ο Μίμης Χρυσομάλης, η Σοφία Φιλίππου, ο Τάσος Χαλκιάς, ο Χάρης Γρηγορόπουλος, ο Χρήστος Βαλαβανίδης, ο Χρήστος Ευθυμίου, ο Δημήτρης Πιατάς και άλλοι πολλοί, πολλοί.

N.P.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 13:00

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Σχολιάζοντας το μελό...

Άννα Παναγιωτοπούλου, ηθοποιός

Κυρία Παναγιωτοπούλου, έχετε μακρά θητεία στο θέατρο και στην τηλεόραση. Στο σινεμά μπήκατε πρόσφατα, γνωρίσατε έναν καινούριο κόσμο. Βιώσατε καινούριες απαιτήσεις στη δουλειά σας;

Η δουλειά του ηθοποιού στο σινεμά είναι τελείως διαφορετική. Υπάρχουν διαφορετικοί κώδικες, απαιτούνται άλλες τεχνικές, αναπτύσσονται άλλες διαδικασίες. Είναι πολύ δύσκολη δουλειά αλλά όσο τη δοκίμασα μου άρεσε.

Στο κλάμα ο ρόλος σας ακροβατεί ανάμεσα στο τραγικό και το κωμικό. Από πού πιαστήκατε για να τον αποδώσετε; Είχατε κοινά σημεία αναφοράς με αυτή τη γυναίκα;

Δεν έκανα κάποια έρευνα. Το ελληνικό μελό είναι κάτι που το ξέρω πολύ καλά, το έχω δει και το έχω μελετήσει. Και πέρα από το αν το ενέκρινα ή όχι έχει καθορίσει νομίζω όλους εμάς ακόμη και τη συμπεριφορά μας. Το μελό λοιπόν ήταν κάτι που το ήξερα και κλήθηκα να το σχολιάσω αλλά όχι να το υπονομεύσω και να το κοροιδέσω. Δεν έχω κοινά σημεία με τη ηρωίδα, την Λαυρεντία γιατί είναι τόσο ακραία αυτά που της συμβαίνουν που μέχρι τώρα δεν έχουν σημεία αναφοράς με τη ζωή μου.

Με τους κριτικούς τι σχέση έχετε; Σας ενοχλούν όλα αυτά που λέγονται για την ταινία σας, πως είναι τηλεοπτική και όχι σοβαρής αισθητικής;

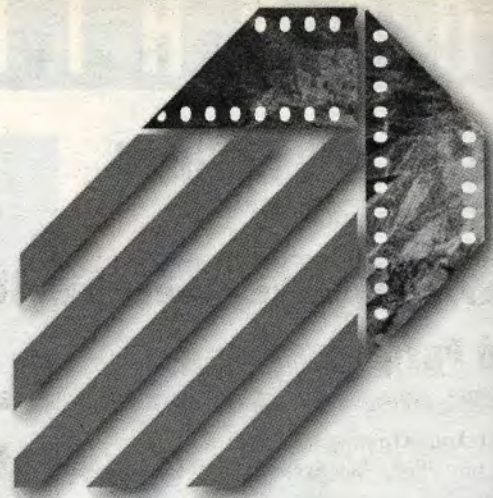
Είμαι αρκετά χρόνια στο θέατρο και από τη μέχρι τώρα πορεία μου μπορώ να πω ότι οι κριτικοί δεν με έχουν απασχολήσει. Το φαινόμενο στην Ελλάδα είναι περίεργο, δηλώνει κάποιος κριτικός και αυτόματα μπορεί να κρίνει τα πάντα. Έχω έρθει αντιμέτωπη με διάφορες κριτικές απaráδεκτες που δε στέκανε από πούθενά. Για το θέατρο μπορώ να σου πω σίγουρα ποια κριτική στέκει και ποια όχι. Το θέατρο το ξέρω πολύ καλά. Στο σινεμά προς το παρόν είμαι μια θεατής. Είμαι μια ηθοποιός του θεάτρου που έπαιξε σε δύο ταινίες και δεν δηλώνω καθόλου ειδήμονας ώστε να μπορώ να κρίνω μια ταινία πέραν του μου άρεσει δεν μου άρεσει. Για το Κλάμα διάβασα κάποιες κριτικές που μου φάνηκαν προκατειλημμένες.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρης

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Γκι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία

με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *ΕΚΚεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής κινηματογραφίας

για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΟΠΤΑΣΙΕΣ: O r g a s m i c C i n e m a

Η τέχνη της εικόνας στα όριά της

Αθηνά Ραχήλ Τσαγκάρη

σκηνοθέτης, ιδρύτρια και διευθύντρια του **Cinematekas International Short Film Festival των ΗΠΑ.**

Γιατί ο τίτλος «Οργασμικό Σινεμά»;

Ο τίτλος που έβαλα δεν έχει να κάνει μόνο με τον οργασμό σε σχέση με το σωματικό σεξ αλλά και με τον οργασμό του κινηματογράφου, δηλαδή τον κινηματογράφο που φτάνει στα όρια και σε μια κατάσταση όπου εκρήγνυται το ίδιο το μέσο. Σε μια κατάσταση που είναι ερωτική με το μέσο και ταυτόχρονα κάπως θανατηφόρα. Δηλαδή είναι ο θάνατος του σινεμά και ταυτόχρονα η αναγέννηση του μέσα από αυτές τις ταινίες, οι οποίες καταργούν όλους τους νόμους του σινεμά και τους ξαναφτιάχνουν.

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά αυτού του σινεμά;

Πολλές απ' αυτές τις ταινίες είναι παιχνιδιάρικες. Έχουν μεγάλη αισιοποίηση του χιούμορ και της ειρωνείας αλλά ταυτόχρονα είναι και πολιτικές. Οι περισσότεροι από τους σκηνοθέτες προέρχονται από μια ιδεολογία αρκετά ανατρεπτική αλλά όχι με κομματικοποιημένο τρόπο, όπως στην Ευρώπη. Είναι μια ιδεολογία αντι-φιλελεύθερη και νεο-αναρχική αλλά με ένα τρόπο πιο ελεύθερο και με μια κριτική της κοινωνίας που έχει και σαρκασμό μέσα της.

Μερικά παραδείγματα από τα προγράμματα που έφερες στο φεστιβάλ;

Η *Ωδή* της Κέλι Ράιχαρντ. Είναι μια ταινία που άνετα θα μπορούσε να έχει γυριστεί σε 35 mm αλλά η σκηνοθέτης, που είχε δώσει το 1990 μία από τις πρώτες σημαντικές ταινίες του ανεξάρτητου σινεμά, το *River Of Grass*, το οποίο είχε διανεμηθεί και πήγε πολύ καλά, κάνει εδώ μια προσωπική πρόταση και γυρίζει τη δεύτερη ταινία της σε super 8, μόνη της στην ουσία. Είναι μια ιστορία αρκετά απλή και ρομαντική αλλά ο τρόπος που την έκανε ειρωνικός. Το *Outer Space* που ήταν η εναρκτήρια ταινία του φεστιβάλ της Νέας Υόρκης περίπου και θεωρήθηκε πως ξαναφέρει την κινηματογραφική γλώσσα στο προσκήνιο. Πρόκειται για ένα μικρού μήκους φιλμ το οποίο χρησιμοποιεί σαν υλικό του μια παλιά ταινία του Μπράιαν Ντε Πάλμα, την οποία φωτογραφίζει και μοντάρει ξανά. Το *Billy's Balloon*, ένα politically incorrect κινούμενο σχέδιο που προτάθηκε για

Όσκαρ και με το οποίο έχω γελάει πολύ βλέποντας το.

Με ποια λογική έστησε το πρόγραμμα;

Κάθε πρόγραμμα είναι δομημένο με ένα τέτοιο τρόπο που το στυλ ή το περιεχόμενο, η αισθητική μιας ταινίας, αναίρει την προηγούμενη ή την επόμενη. Δηλαδή υπάρχει ένας διάλογος ανάμεσα σε αυτές τις ταινίες κι επίσης είναι ένα πρόγραμμα το οποίο είναι εύλεκτο, δηλαδή διχάζει το κοινό.

Το Orgasmic Cinema έχει προβληθεί αλλού;

Είχε προβληθεί στο Λονδίνο περίπου και πήγε πάρα πολύ καλά. Επίσης, στο Ρότερνταμ, στο Αμβούργο, στο Ομπερχάουζεν... Είναι ταινίες που έχω παίξει και στο «Cinematekas» σε μετameσονύχτιες, ταινίες που μετά τις κάνω

προγράμματα και πηγαίνω tour σε πόλεις όπως η Νέα Υόρκη, το Λος Άντζελες, το Σαν Φρανσίσκο.

Μιλάμε για μια νέα avant - guard κινηματογραφική σκηνή στη Αμερική;

Σίγουρα, ναι. Υπάρχει μια καινούρια έκρηξη, ακριβώς επειδή υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον για σε αυτό που λέμε «converging media». Δηλαδή, μίντια που δεν τους ενδιαφέρει να είναι απολογητικά για το τι είναι αυτό που κάνουν. Μπορεί να είναι πάγω στην οθόνη αλλά αυτό που βλέπεις είναι ταυτόχρονα κινηματογράφος, χορός, βίντεο αρτ, γλυπτική... Πρόκειται για μια νέα υβριδική αισθητική που λέει κάτι για αυτή τη σχιζοφρένεια και την αιρετικότητα που έχει η τέχνη της εικόνας. Είναι ταινίες πολύ σημαντικές γιατί εκφράζουν το απώτερο μέλλον, αυτή την επανάσταση της σύγκλισης όλων των τεχνών και τη χρησιμοποίηση της ψηφιακής εικόνας για να κάνεις στην ουσία πράγματα που μέχρι τώρα ήταν αδύνατον. Υπάρχει μια δίψα για αυτά τα πράγματα, που στην ουσία είχε να συμβεί στην αμερικάνικη σκηνή από τα τέλη του '60. Υπάρχει επίσης μια πολύ ισχυρή σκηνή στην Αγγλία, την Αυστρία και την Ιαπωνία.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Οι προβολές του προγράμματος «Orgasmic Cinema» κλείνουν σήμερα με το τρίτο μέρος, με τίτλο «Τεστοστερόνη». Τα τρία μέρη του προγράμματος προβάλλονται επαναληπτικά την Τρίτη 13, την Τετάρτη 14 και την Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, στις 1 μετά τα μεσάνυχτα, στην αίθουσα Ολύμπιον RENAULT.

Ρετροσπεκτίβα Σταύρος Τορνές

Ένας ερωδιός για τη Γερμανία (Ελλάδα, 1988)

Ένας εγγλέζος τραγουδιστής περιπλανιέται με μια κιθάρα στο ελληνικό ύπαιθρο. Συναντιέται μ' ένα παράξενο ανθρωπόμορφο πλάσμα, έναν Αλεπουδάνθρωπο, και συνεχίζουν να πορεύονται μαζί στην αναζήτηση ενός προσώπου που η ύπαρξή του χάνεται στα όρια του μύθου: του Ντανίλο Τρέλες, ενός φημισμένου μουσικού από την Ανδαλουσία, αγνώστων λοιπών στοιχείων. Στη διαδρομή, τα βήματά τους θα διασταυρωθούν με διάφορα άλλα παράξενα πλάσματα: ένα ανθρωπόμορφο κοκοράκι-δρόλωμα, μια γυναίκα μάγισσα που ζει ρουφώντας τους χυμούς των δέντρων, έναν λατινομαθή βιολόγο, έναν μαύρο μουσικό και μάγο...

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 11:30

Μπαλαμός (Ελλάδα, 1982)

Ένας άνθρωπος γυρίζει στις ζωοπανηγύρεις της Θεσσαλίας ψάχνοντας να αγοράσει ένα άλογο. Τριγυρνά στους χώρους των παζαριών, συναντάται με τους εμπόρους και προσπαθεί να διαλέξει το άλογο που του ταιριάζει. Παρατηρώντας νύχτα τα μάτια του αλόγου, υπνωτίζεται και, σαν σε όνειρο, περνά από διάφορες περιοχές του ιστορικού μύθου. Στην αρχή βρίσκεται στην Ανατολή, ανάμεσα σε σκλάβους που διοργανώνουν μια εξέγερση. Φεύγει στον Όλυμπο όπου συναντά έναν γέρο προφήτη ο οποίος, σύμφωνα με τη μαρτυρία του, είχε συναντήσει τον Χριστό. Σε μια όχθη του Πηνειού συναντά μια μάγισσα, δαμμένη στη γη, που του υπαγορεύει ότι η ελευθερία κατοικεί στον εσωτερικό κόσμο των ανδρών...

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 20:00

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ ΤΙ...

ΠΡΟΒΛΗΤΑ Α / PROVLITA (PIER) Α

1. Είσοδος πεζών
 2. ΑΠΟΘΗΚΗ 1
Αίθουσα Τζών Κασσαβέτης, Αίθουσα Τώνια Μαρκετάκη
Εκδοτήρια εισιτηρίων
 3. ΑΠΟΘΗΚΗ Δ
Αίθουσα Φρίντα Λιάππα, Αίθουσα Τάκης Κανελλόπουλος
Εκθεση αφίσας UFA
Εκδοτήρια εισιτηρίων
Περίπτερα εκθετών
 4. FESTIVAL CENTRE (ΑΠΟΘΗΚΗ Γ)
Διοίκηση / Διευθυντής
Νέοι Οριζόντες
Διεθνές Πρόγραμμα
Ελληνικό Πρόγραμμα
Γραφείο Τύπου / Αίθουσα Τύπου / Συνεντεύξεις Τύπου
Πληροφορίες
Βιβλιοπωλείο
Περίπτερα εκθετών
Ραδιοφωνικός Σταθμός Φεστιβάλ FilmFM89,4
Εστιατόριο - Καφέ - Μπαρ
 5. ΑΠΟΘΗΚΗ Β
Φωτογραφία / Διαπιστεύσεις / Δημόσιες Σχέσεις
Βιντεοθήκη / Dewar's Lounge
 6. ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
Εκθεση φωτογραφίας Jerry Schatzberg
 7. OLYMPION RENAULT & ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ
1. Pedestrians' entrance
 2. WAREHOUSE 1
John Cassavetes Theatre, Tonia Marketaki Theatre
Ticket offices
 3. WAREHOUSE D
Frida Liappa Theatre, Takis Kanellopoulos Theatre
Exhibition: UFA posters
Ticket offices
Exhibitors' stands
 4. FESTIVAL CENTRE (WAREHOUSE C)
Administration / Director
New Horizons
International Programme Coordination
Greek Programme
Press Office / Press Room / Press Conferences
Information
Bookshop
Exhibitors' stands
Festival Radio Station FilmFM89,4
Restaurant - Coffee Shop - Bar
 5. WAREHOUSE B
Guest Service / Accreditations / Public Relations
Videothèque / Dewar's Lounge
 6. STATE MUSEUM OF CONTEMPORARY ART
Photography exhibition: Jerry Schatzberg
 7. OLYMPION RENAULT & PAVLOS ZANNAS CINEMAS

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Kandahar

The sun behind the moon

Mohsen Makhmalbaf

IRAN / FRANCE, 2001

Mohsen Makhmalbaf's work is always compelling, whether it takes the form of political melodrama (as in *Marriage of the Blessed*) or lyrical meditation (as in *Gabbah*). In *The Sun Behind the Moon*, the Iranian director combines these impulses to present an intense exposé of life under Afghanistan's Taliban regime that still feels like poetry. Nafas is a young journalist who was born in Afghanistan and raised in Canada. As the film begins, she is telling her story to a helicopter pilot as he tries to smuggle her into Afghanistan. When her family fled Afghanistan, Nafas's younger sister was maimed by a land mine and lost in the fray. Now, years later, Nafas has received a letter from her sister: Unable to go on living under the Taliban, she plans to commit suicide during the last eclipse of the millennium. Nafas has three days to find a way into the country, then to the city of Kandahar, in order to stop her.

Two decades after the beginning of Afghanistan's civil upheaval, the film portrays the plight of Afghan refugees longing to return home, as well as victims of land mines trying to rebuild their lives. Makhmalbaf underscores the importance of his subject with juxtaposition and shocking imagery: The scene which forges a dire contrast between people without legs and artificial legs without torsos, for instance, is one not likely to be forgotten. Nonetheless, Makhmalbaf allows his work the benefit of beauty and ultimately of optimism. Through ravishing cinematography, a lyrical voice-over and highly-charged symbolism, the film binds reality to myth. Even the naming of the protagonist is evocative: When she is forced to cover herself in the heavy burka or veil, to enter Afghanistan, she feels first-hand the suffocating lack of freedom experienced by contemporary Afghan women. Still, Makhmalbaf has named her "Nafas", revealing his private, hopeful vision for the country's future: Her name means respiration, to breathe.

Dimitri Eipidis

Σήμερα στο 10 στα 10

13:30 - Ο Damien Odoul (*Ανάσα / Le Souffle*, Γαλλία) συναντά τον Κρατερό Κατσούλη.

13:50 - Ο Meng Ong (*Μις Γουόντον / Miss Wonton*, ΗΠΑ) συναντά την Πέγκυ Τρικαλιώτη.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Η ανάσα / Le souffle

του Νταμιέν Οντούλ (Γαλλία, 2000)

Ο David είναι ένας μπερδεμένος έφηβος, που τριγυρνάει στα χωράφια έχοντας συνεχώς στο κεφάλι του ένα ζευγάρι ακουστικά. Η μόνη του συντροφιά εκτός από τους θεούς του είναι οι γείτονες της περιοχής. Μια μέρα οι θεοί του καλούν τους φίλους τους για μπάρμπεκιου που συνοδεύεται από τεράστιες ποσότητες κρασιού. Ο David πείθει τον θεό του να του δώσει να πιεί κρασί με αποτέλεσμα να μεθύσει. Η ταινία συμπεριέχει το φετινό φεστιβάλ της Βενετίας.

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Cine Tzon Κασσαβέτης, 15:00

Αδελφές / Sestry

του Σεργκέι Μποντρόφ Jr. (Ρωσία, 2001)

Η ταινία αφηγείται την ζωή δύο ετεροθαλών αδελφών, 8 και 13 χρονών αντίστοιχα, που ζούνε χωρία και δεν αγαπάει η μια την άλλη. Η μεγαλύτερη ζει με τους πλούσιους γονείς της, ενώ η μικρότερη ζει με την φτωχή γιαγιά της και έχει αποκτήσει ωριμότητα και υπευθυνότητα που δεν έχει καμιά σχέση με την ηλικία της. Όταν ο πατέρας των κοριτσιών αντιμετωπίζει μια απειλή από μια συμμορία η μικρή αδελφή βρίσκεται σε κίνδυνο.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 15:30

Κανταχάρ / Safar e Ghandehar

του Μοσέν Μαχμαλμπάφ (Ιράν/Γαλλία, 2001)

Η Nafas είναι μία νεαρή Αφγανή δημοσιογράφος που έχει καταφύγει εδώ και καιρό στον Καναδά. Εκεί λαμβάνει ένα απειλητικό γράμμα από τη μικρότερη αδελφή της στο Αφγανιστάν που την ενημερώνει ότι έχει εφοπαστεί να βάλει τέλος στη ζωή της πριν από την έκλειψη. Η Nafas είχε φύγει από τη χώρα της στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου με τους Ταλιμπάν, όμως τώρα αποφασίζει να επιστρέψει πίσω στο Κανταχάρ για να βοηθήσει την αδελφή της.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Σιωπηλή καταιγίδα / Stiller Sturm

του Τόμας Τόμσον (Γερμανία, 2000)

Η Anne είναι μια νέα γυναίκα που ζει στο διαμέριμά της σε μια μεγάλη πόλη. Αναζητά την αγάπη αλλά δεν γνωρίζει τι είναι. Τέσσερις άντρες διασχίζουν το μονοπάτι της Anne και αφήνουν τα ίχνη τους στη ζωή της. Η ζωή της Anne στην πόλη είναι μια ανταγκλασκή του να είσαι μόνος μες' το πλήθος ή του να είσαι ακίνητος μες' την κίνηση. Όμως η Anne δέλει να ξεφύγει, και μες' την καρδιά της λυσοσμανά μια σιωπηλή καταιγίδα.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Κάθε μέρα και χειρότερα Trouble every day

της Κλερ Ντενίς (Γαλλία, 2001)

Ο Σέιν και η Τζουν είναι ένα ζευγάρι αμερικανών νεοσύμφων στο Παρίσι. Ο Σέιν ψάχνει να βρει τον παλιό του συνάδελφο, Δρα Λίο Σέμενο, με τον οποίο είχαν κάνει επικίνδυνα πειράματα με την ανθρωπίνη λίμπιντο. Κι ενώ ο Σέιν αναζητεί τον Λίο, ο ίδιος ο γιατρός ψάχνει να βρει τη γυναίκα του, την Κορ, η οποία έχει δραπετεύσει από την κρεβατοκάμαρα όπου ήταν φυλακισμένη. Ο Σέιν τη βρίσκει πρώτος, σκυμμένη πάνω από το πτώμα μιας νεαρής γειτόνισσας, μέσα στα αίματα...

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Cine Tzon Κασσαβέτης, 20:00

Με τη μαμά μαζί / Y tu mama tambien

του Αλφόνσο Κουαρόν (Μεξικό/ΗΠΑ, 2001)

Ο ζωές των 17χρονων Julio και Tenoch ελέγχονται από τις ορμόνες τους, τις φιλίες τους και το ταξίδι τους προς την ενηλικίωση. Στην διάρκεια ενός απογεύματος, συναντούν την 28χρονη Luisa και την φλερτάρουν. Αστεϊευόμενοι την προσκαλούν να τους συνοδεύσει σ' έναν ταξίδι σε μια παραλία με το όνομα Boca del Cielo δίχως βέβαια να αναφέρουν ότι δεν ξέρουν πως να πάνε στην παραλία, ούτε αν υπάρχει σ' αλήθεια.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 20:30

Αναζητήσεις και αποδράσεις

Σε αναμονή / Stand by

του Ρόκ Στέφανικ (Γαλλία, 2000)

Ένας άντρας εγκαταλείπει την γυναίκα του λίγα μόλις λεπτά πριν μπουν στο αεροπλάνο που θα τους πήγαινε στο Μπουένος Άιρες. Πληγωμένη συναισθηματικά η γυναίκα αδυνατεί να εγκαταλείψει το αεροδρόμιο και διαπιστώνει ότι δεν έχει και χρήματα. Καθώς οι ώρες περνάνε αρχίζει να οργανώνεται με την βοήθεια ενός σερβιτόρου και τις επόμενες μέρες αρχίζει να δουλεύει σαν πόρνη και γίνεται η μοναδική ένοικος του αεροδρομίου.

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Σφιχταγκάλισμα

Yue faai lok, yue doh lok

του Στάνλεϊ Κουάν (Χονγκ Κονγκ, 1997)

Τέσσερα πρόσωπα ζητούν συγγραφέα (και έρωτα). Η Α Μουν είναι μια δυστυχισμένη σύζυγος ο άντρας της, Φουνγκ Ουάι, ασχολείται μόνο με τη δουλειά του. Ο Τονγκ είναι ένας απογοητευμένος γκέι και περνά τον καιρό του ανάμεσα στο μπαρ και τη σάουνα. και ο Τζιέ είναι ένα αγόρι που δεν έχει καταλήξει ακόμα σχετικά με τη σεξουαλικότητά του.

3x3 Stanley Kwan - Π. Ζάννας, 23:00

Alfonso Cuaron

Γεννημένος στην πόλη του Μεξικού ο Αλφόνσο Γκουαρόν σπούδασε κινηματογράφο και φιλοσοφία. Αρχικά σκηνοθέτησε τηλεοπτικές σειρές ενώ η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία είχε μεγάλη εμπορική επιτυχία. Με τη δεύτερή του ταινία βρέθηκε στο Χόλιγουντ. Προς το παρόν ζει στη Νέα Υόρκη. Το *Με τη Μαμά Μαζί*, μια παραγωγή της Good Machine, γυρίστηκε στο Μεξικό και κέρδισε το βραβείο σεναρίου (το οποίο έγραψε ο σκηνοθέτης σε συνεργασία με τον αδελφό του) στη Μόστρα της Βενετίας, ενώ οι δύο μικροί πρωταγωνιστές, Γκαρσία Μπερνάλ και Νπέγκο Λούνα απέσπασαν το Βραβείο Μαρτσέλο Μαστρογιάννι για νέους ηθοποιούς.

Μπορείτε να μιλήσετε για τη λειτουργία της φωνής που αφηγείται στη διάρκεια της ταινίας;

Η λειτουργία της φωνής είναι για να δημιουργήσει μια ατμόσφαιρα. Δεν πρόκειται για έναν αφηγητή αλλά για μια φωνή που υπογραμμίζει τα συμφρασμένα. Αποφασίσαμε πως σε αυτή την ταινία τα συμφρασμένα θα έπρεπε να είναι τόσο σημαντικά όσο είναι και οι χαρακτήρες.

Η πολιτική Χροιά της Συναισθηματικής Εμπειρίας

Γι' αυτό αφήνετε πολιτικά υπονοούμενα μέσα από αυτή τη φωνή;

Οι ταινίες απλά κάνουν κάποιες παρατηρήσεις και μετά το κοινό βγάζει τα δικά του συμπεράσματα. Οι ταινίες δεν τοποθετούνται πολιτικά.

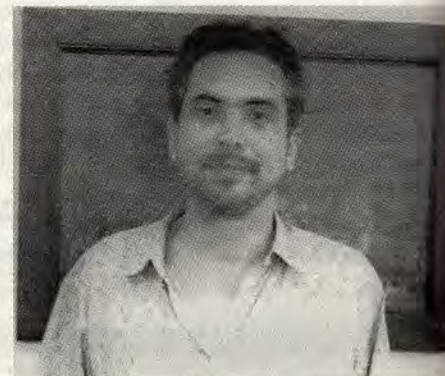
Είναι όμως δική σας απόφαση ποιές παρατηρήσεις θα βάλετε στην ταινία.

Η πραγματικότητα έχει πολιτικό περιεχόμενο, ο αφηγητής όμως με κανέναν τρόπο δεν τοποθετείται πολιτικά. Για παράδειγμα ο αφηγητής αναφέρει το σχέδιο του μεξικάνου πρωθυπουργού. Αυτό το σχέδιο αν το δούμε απ' έξω είναι πολύ αστείο. Ότι μας συμβαίνει έχει μια πολιτική χροιά. Ωστόσο αρνούμαι να ταυτιστώ με ορισμένες λατινοαμερικάνικες ταινίες οι οποίες τοποθετούνται πολιτικά με πολύ αδύναμους χαρακτήρες και αδύνατη γραμμή αφήγησης. Πιστεύω στην συναισθηματική εμπειρία και μέσα από αυτήν μπορείτε να έχετε μια πολιτική οπτική γωνία.

Θέλατε να περιγράψετε την καθημερινότητα του Μεξικού;

Προσπαθήσαμε να συμπεριλάβουμε όσο γινόταν

“ Η ταινία ασχολείται με τους δύο έφηβους οι οποίοι ανακαλύπτουν την ταυτότητά τους σαν ενήλικες και για μια γυναίκα η οποία βρίσκει την απελευθερωμένη της ταυτότητα. ”

περισσότερα στοιχεία από τα καθημερινά πράγματα που συμβαίνουν στην επαρχία του Μεξικού. Οι ήρωες της ταινίας είναι κομμάτι του χώρου που τους περιβάλλει, είναι προϊόντα της κοινωνίας που ζουν. Αυτό συμβαίνει και με την ταξική τους σύγκρουση η οποία είναι η μεγαλύτερη που έχουν. Νομίζω πως και οι δύο ήρωες μοιάζουν πολύ μεταξύ τους. Ουσιαστικά είναι ίδιοι, η μόνη τους διαφορά είναι η κοινωνική τους κατάσταση. Όταν ανακαλύπτουν πως μοιάζουν πολύ, φοβούνται τόσο που αναγκάζονται να φορέσουν μάσκες και τελικά ανακαλύπτουν πως αυτές οι μάσκες εκπροσωπούν τις κοινωνικές συνθήκες από τις οποίες προσπαθούν να δραπετεύσουν.

Υπάρχουν αυτοβιογραφικά στοιχεία στην ταινία; Διάσπαρτα. Όπως για παράδειγμα πριν από μερικά χρόνια είχα πάει σ' έναν γάμο ο οποίος ήταν ίδιος με αυτόν που περιγράφεται στην ταινία όπου η παρουσία του πρωθυπουργού ήταν πιο σημαντική από τη νύφη και τον γαμπρό.

Συνέντευξη: Χ. Καλλιόπης

Ο 44χρονος ιρανός σκηνοθέτης έχει σκηνοθετήσει 13 μεγάλου μήκους ταινίες οι οποίες ξεχωρίζουν για το προσωπικό τους ύφος την ευρηματικότητα στη χρήση των εικόνων, την εύστοχη χρησιμοποίηση των μεταφορών σ' ένα περιβάλλον κατά βάση ρεαλιστικό. Τον σπόρο του κινηματογραφιστή τον έχει καλλιεργήσει και στην υπόλοιπη οικογένεια του. Τόσο η κόρη του Σαμίρα όσο και η γυναίκα του Μεριούς Μεσκινί είναι κι αυτές σκηνοθέτες. Το Αφγανιστάν που περιγράφει ο Μόσεν Μαχμάλμπαφ στο *Κανταχάρ* δεν είναι φανταστικό. Απλά τα σύμβολα είναι τόσο ξεκάθαρα που το κάνουν να μοιάζει. Ποίηση, μεταφυσική και ρεαλισμός συνδυάζονται στην περιπετειώδη διαδρομή μιας γυναίκας από τα σύνορα του Ιράν με το Αφγανιστάν προς την Κανταχάρ όπου αναζητεί την αδελφή της για να την σώσει.

Mohsen Makhmalbaf

Ένα Ταξίδι στον Κόσμο του Παραλόγου και του Ανεξήγητου

Ο Μόσεν Μαχμάλμπαφ από πολύ νέος συμμετείχε σε μια οργάνωση η οποία αγωνιζόταν κατά του Σάχη. Φυλακίστηκε στα 17 του, για τρία χρόνια. Απελευθερώθηκε αμέσως μετά την επανάσταση. Μεταξύ του 1980 και 1981 έγραψε ένα μυθιστόρημα, διηγήματα και δοκίμια για το ισλαμικό θέατρο. Άλλα δύο μυθιστορήματα έγραψε το 1982 και το 1983, λίγο μετά την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία.

Τα γυρίσματα του *Κανταχάρ* έγιναν στο Ιράν;
Πριν ξεκινήσω τα γυρίσματα ταξίδεψα παράνομα για μια βδομάδα στο Αφγανιστάν για να κάνω έρευνα. Ωστόσο κάναμε γυρίσματα στα σύνορα των δύο χωρών από την πλευρά του Ιράν. Τα σύνορα είναι ανοιχτά αλλά δεν νιώθεις ασφαλής. Οι Ταλιμπάν ακολουθούν αυτούς που εισέρχονται στο Αφγανιστάν και γίνεται λαθρεμπόριο μεγάλης ποσότητας ναρκωτικών. Δεν μπορείς να μπεις εύκολα. Ξεκίνησα ακολουθώντας ένα δρόμο ναρκοθετημένο όπου στη συνέχεια αποναρκοθετήθηκε μπροστά στα μάτια μου. Πέρασα τον χρόνο μου μπαμποβογάινοντας στο αυτοκίνητό μου. Εργάτες γεμίζουν τις τρύπες που ανοιγόταν από την απενεργοποίηση των ναρκών. Υπήρχε ένα απίστευτο σύννεφο σκόνης. Με την πρώτη εισερχόμαστε σ' ένα πολύ ειδικό περιβάλλον. Παρατήρησα πως δεν υπήρχε ίχνος μοντερνισμού, εκτός φυσικά από τα φλογόβολα. Τελικά λόγω της ξηρασίας που βασιλεύει στην περιοχή είδα περισσότερους από 20.000 ανθρώπους στα όρια του θανάτου από την πείνα.

Η καταπίεση που περιγράφετε μοιάζει ωραιοποιημένη. Ποιά είναι η γνώμη σας;

Το Αφγανιστάν είναι τόσο σύνθετο που η πραγματικότητά του μοιάζει υπερρεαλιστική: το μισό του πληθυσμού δεν έχει πρόσωπο, οι άνδρες έχουν ένα μούσι το οποίο τους κρύβει το μισό του προσώπου τους. Επιπλέον δεν υπάρχει κάποιο δείγμα μοντερνισμού. Τα σπίτια είναι φτιαγμένα από λάσπη. Εξωτερικά όλα αυτά είναι πολύ όμορφα, όπως η σκηνή του γάμου που κλείνει την ταινία. Υπάρχει αισθητική. Αλλά όταν σηκώσουμε το πέπλο βλέπουμε σε ποιο βαθμό αυτές οι γυναίκες είναι δυστυχισμένες. Το κακό και ο πόνος βρίσκονται εκεί αλλά πίσω από το τσαντόρ.

Οι χαρακτήρες μοιάζουν χαμένοι, εκτός από την ηρωίδα η οποία όμως δεν μπορεί να βρει αυτό που ψάχνει.

Αυτό εξηγείται από την κατάσταση που επικρατεί εκεί. Όταν σε κάποιο μέρος η πολιτική κατάσταση γίνεται πολύ σύνθετη, ο κόσμος έχει δύο είδη προσωπικότητας. Όπως το παιδί που βοηθάει την πρωταγωνίστρια αλλά θέλει διαρκώς να κερδίζει χρήματα ή ο Αμερικανός γιατρός ο οποίος είναι υποχρεωμένος να βάλει ένα ψεύτικο μούσι για να μην γίνει αντιληπτός. Όταν το αφαιρεί, με προσοχή μην τον δει κάποιος, δείχνει πραγματικά ποιος είναι. Εμφανώς παραπλανά τους γύρω του. Εισή-

γαγα όμως μια ηρωίδα πολύ θετική, η οποία ζει στη Δύση, για να δείξω πως μια Αφγανή γυναίκα μπορεί να σπουδάσει στο εξωτερικό, να δει έναν άλλο κόσμο, ν' αποκαλύψει όλες τις δυνατότητές της. Ωστόσο καθώς επιστρέφει απειλείται από άλλες δυσκολίες οι οποίες βέβαια υπήρχαν και στο παρελθόν. Το 80% των γυναικών στο Αφγανιστάν πριν την έλευση των Ταλιμπάν στην εξουσία δεν πήγαιναν στο σχολείο. Τώρα ακόμη κι αυτές που θα είχαν τη δυνατότητα να το κάνουν δεν έχουν πια το δικαίωμα, ενώ είναι αδιαμφισβήτητα ικανές.

Ποιά είναι απόσταση ανάμεσα στην ταινία που έχετε στο μυαλό σας πριν την κάνετε από αυτό που τελικά φτιάχνετε;

Η απόσταση είναι όση της γης από τη σελήνη. Τραβάω απλά μια γραμμή, δεν έχω ένα πολύ συγκεκριμένο σενάριο. Για μένα είναι αδύνατο να να σκεφτώ τις λεπτομέρειες της αλήθειας. Για παράδειγμα την ταινία *Η Ησυχία* την ξεκίνησα δίχως ολοκληρωμένο σενάριο. Συνήθως βρίσκω ένα θέμα το οποίο εμπνέεται από την πραγματικότητα, αποφασίζω να το κάνω ταινία και μετά κάθε βράδυ σκέφτομαι τι είναι καλύτερο να κάνω το επόμενο πρωί και το κάνω.

Γράφετε το σενάριο, σκηνοθετείτε, κάνετε το μοντάζ. Ποιό κομμάτι της προετοιμασίας μιας ταινίας σας ευχαριστεί περισσότερο και πιστεύετε πως είναι το πιο σημαντικό;

Για μένα το σενάριο η σκηνοθεσία και το μοντάζ είναι το ίδιο πράγμα. Απλά το ένα διορθώνει το άλλο. Όταν κάνω το μοντάζ είναι σαν να διορθώνω το σενάριο.

Πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος της ποίησης για την πολιτική;

Σε όλο τον κόσμο ένα πολύ σημαντικό στοιχείο στην τέχνη είναι η ιδιαιτερότητά της. Ερευνώ διαρκώς την προέλευση μιας ταινίας, ενός πίνακα ζωγραφικής, μιας μουσικής. Είναι πολύ σημαντική η προέλευση του ανθρώπου που φτιάχνει ένα έργο τέχνης. Για να μπορέσεις να είσαι καθαρός και ανανεωμένος διαρκώς έχεις ανάγκη του να μην ακούς τις κατευθύνσεις που σου δίνονται από τους γύρω σου, από τους πολιτικούς... το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας μορφή τέχνης τον κινηματογράφο. Στην πολιτική συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Όταν κά-

“Όλα τα πράγματα είναι δύσκολα και σύνθετα. Η καλλιτεχνική δημιουργία είναι σαν την γέννηση ενός μωρού, είναι κάτι επίπονο το οποίο όμως προσφέρει ευχαρίστηση.”

ποιος πει κάτι καινούριο τότε όλοι του αντιστέκονται. Το ίδιο συμβαίνει και με τον πολιτικοποιημένο κινηματογράφο και την πολιτικοποιημένη τέχνη. Ο καλλιτέχνης είναι μοναδικός, είναι ένα άτομο και αναπτύσσει στον κόσμο την ιδιαιτερότητά του. Στο Ιράν δεν υπάρχουν πολλά κόμματα. Πολλοί είναι αυτοί που πιστεύουν πως αν καταφέρουν να φτιάξουν ένα κόμμα θα μπορέσουν να φτάσουν στη δημοκρατία πιο γρήγορα. Συμφωνώ αλλά πιστεύω πως αν γίνουμε περισσότεροι οι καλλιτέχνες και οι ποιητές θα φτάσουμε ακόμη πιο γρήγορα στη δημοκρατία. Η ελευθερία στην κοινωνία υπάρχει όταν όλα τα μέλη της μπορέσουν ν' ανακαλύψουν την δική τους εσωτερική ελευθερία. Χρησιμοποιώ στοιχεία ποιητικά στις ταινίες μου για να βοηθήσω τον θεατή να βρει τη δική του εσωτερική ελευθερία.

Τί σημαίνει για σας ο κινηματογράφος;

Είναι ένας δρόμος τον οποίο πρέπει να περάσω. Είναι σαν να σε ρωτήσει μια γυναίκα την οποία αγαπάς γιατί την αγαπάς. Αν της πεις πως την αγαπάς "για τα όμορφα μάτια και τα χείλη σου" κάνεις μια σύνθεση όλου του κόσμου της αγάπης μονάχα σε δύο πράγματα. Για παράδειγμα: φτάνω στο Τατζικιστάν, δεν θέλω να περιγράψω το Τατζικιστάν όπως το βλέπω, θέλω να δείξω το Τατζικιστάν που αγαπώ. Γνωρίζω έναν Έλληνα συγγραφέα τον Νίκο Καζαντζάκη. Ο τελευταίος ήθελε να περιγράψει την Ελλάδα μέσα από τον *Ζορμπά* για παράδειγμα. Επειδή οι καλλιτέχνες υποφέρουν μέσα στην πραγματικότητα, έχουν ανάγκη να την περιγράψουν σαν να είναι καλύτερη.

Πόσο ισχυρή κατά τη γνώμη σας είναι η επιρροή που δέχεται η Ανατολή από τη Δύση; Για παράδειγμα συχνά χρησιμοποιείτε μουσική που είναι αντιπροσωπευτική του δυτικού πολιτισμού.

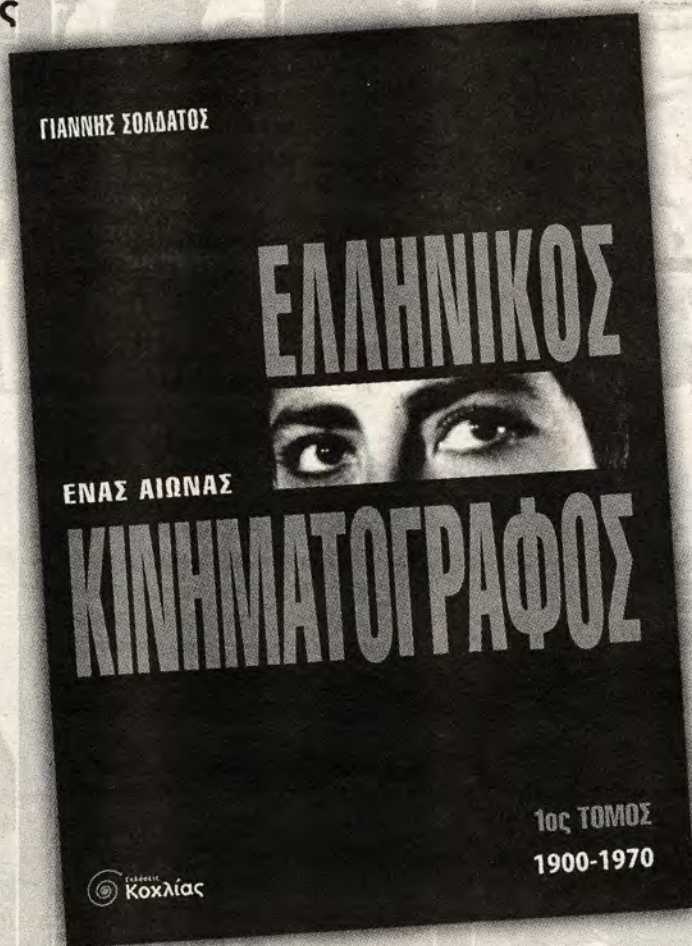
Είναι παρόμοια με την επιρροή της Ανατολής στη Δύση. Για παράδειγμα στον *Τελευταίο Περσικό* η αίσθηση του πρωτόγονου είναι καθοριστική. Ωστόσο ακόμη και η σημασία της Ανατολής και της Δύσης έχει αλλάξει σήμερα. Όταν είσαι στο Παρίσι βρίσκεις στις αίθουσες ταινίες απ' όλο τον κόσμο. Έτσι όταν ο γαλλικός κινηματογράφος παράγει μια ταινία είναι φυσιολογικό να δέχεται επιρροές από τον παγκόσμιο κινηματογράφο. Έτσι αναρωτιέσαι τι σημαίνει Ανατολή και τι Δύση.

Υπάρχουν όμως διαφορετικές νοοτροπίες;

Η Δύση έχει γνωρίσει μεγάλη επιτυχία σε θέματα που είναι εξωτερικά του ανθρώπου, δηλαδή στις επιστήμες, στον πολιτισμό. Η Ανατολή έχει γνωρίσει επιτυχίες στον εσωτερικό κόσμο των ανθρώπων. Η Ανατολή είναι πιο μαγευτική, πιο μυστική. Και υπάρχουν ακόμη πολλά πράγματα τα οποία μπορούν ν' ανακαλυφθούν. Στη Δύση η πληροφορία και η γνώση είναι πιο ανεπτυγμένες. Για παράδειγμα στη Δύση σηκώνουν το καπέλο τους οι άνθρωποι σε μορφή χαιρετισμού σ' έναν επιστήμονα, στην Ανατολή κάνουν το ίδιο πράγμα σε έναν ποιητή.

Κυκλοφορεί

Εκδόσεις
Κοχλίας

1ος ΤΟΜΟΣ
1900-1970

Κοχλίας

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟ ρυθμός

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

www.heineken.gr

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΣΥΝΕΡΓΟ
RENAULT

Ο Faruk Sokolovic

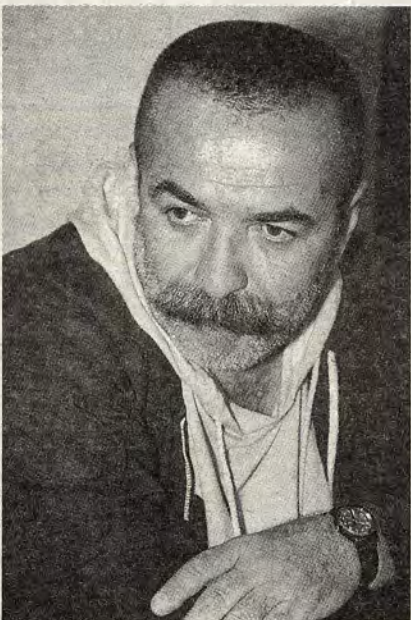
για την ταινία του *Γαλαξίας* και για το σινεμά στη Βοσνία

[...] Ο σημαντικότερος λόγος για τον οποίο αποφάσισα να κάνω τον *Γαλαξία* είναι ότι απολαμβάνω πραγματικά το να γυρίζω ταινίες. Ο *Γαλαξίας* γυρίστηκε από τη δική μου εταιρία παραγωγής, την «Mebius Films» και για μια τόσο μικρή εταιρία είναι τιμή να φιλοξενηθεί στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

[...] Το Ίδρυμα Κινηματογράφου και η κυβέρνηση της Βοσνίας δεν μας έδωσαν καθόλου λεφτά. Πήραμε όμως μια συμβολική βοήθεια από την πόλη του Σαράγιεβο. Η μεγαλύτερη βοήθεια όμως για μας ήταν ότι οι φίλοι μας μας πρόσφεραν θετική ενέργεια. Ήταν πραγματικά ένα πολύ δύσκολο εγχείρημα να κάνουμε την ταινία τη δεδομένη στιγμή, γιατί η Βοσνία ήταν διχασμένη κι η βασική μας επιδίωξη ήταν να γυρίσουμε μια ταινία που ενώνει τους ανθρώπους από τις πρώην Γιουγκοσλαβικές χώρες. Οι εθνικές πληγές στην Βοσνία είναι ακόμα νωπές, οπότε τα περιβάλλον στο οποίο γυρίσαμε την ταινία δεν ήταν και τόσο θετικό.

[...] Δεν υπάρχει εθνική κινηματογραφία στη Βοσνία. Οι Βαλκάνιοι σκηνοθέτες που μου αρέσουν όμως είναι πολλοί. Ο μεγαλύτερος σκηνοθέτης, κατά την γνώμη μου, είναι ο Εμίρ Κουστουρίτσα, αλλά δεν είναι Βόσνιος! Μου αρέσει και ο Αντεμίρ Κένοβιτς, που επίσης δεν είναι Βόσνιος! Ξεχωρίζω τον Ντανισλάνοβιτς. Είναι πραγματικά δύσκολο για τους σκηνοθέτες που μένουν στη Βοσνία να πετύχουν κάτι, γιατί πρέπει να τα κάνουν όλα μόνοι τους.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Σκόνη / Dust

του Milcho Manchevski (FYROM / Μ. Βρετανία / Ιταλία / Γερμανία, 2000)

Δύο ιστορίες φαινομενικά ασύνδετες μεταξύ τους συγκροτούν την αφηγηματική γραμμή της ταινίας. Η πρώτη διαδραματίζεται στο σήμερα, στη Νέα Υόρκη. Μια ηλικιωμένη γυναίκα, η Angela δέχεται την υστερόβουλη επίσκεψη ενός νεαρού τον Edge. Είναι ένας απελπισμένος διαρρήκτης και πρόθεση του είναι να αφαιρέσει τις οικονομίες της ηλικιωμένης. Όμως αυτή δεν παραδίδεται αμαχητί στον κλέφτη: απαιτεί απ' αυτόν να

ακούσει μία παλιά ιστορία που συνέβηκε πριν πολλά-πολλά χρόνια. Η δεύτερη ιστορία, αφηγηρία έχει τη Αμερικάνικη Δύση, στις απαρχές του προηγούμενου αιώνα. Δύο αδέρφια, ο Luke και ο Elijah, αντιμετωπίζουν μία παράδοξη κατάσταση: είναι ερωτικοί αντίζηλοι, καθώς είναι ερωτευμένοι με την ίδια γυναίκα την Liliith. Επιλέγοντας ως ερωτικό της σύντροφο του νεαρότερου αδελφό, τον Elijah, η Liliith ωθεί τον Luke σε μία εκούσια εξορία. Κυνηγημένος από τους δαίμονες του έρωτα, θα βρεθεί στην Ευρώπη και θα καταλήξει στην περιοχή των Σκοπίων. Τυχοδιώκτης και εμπλεκόμενος στις διαμάχες των τοπικών ένοπλων συμμοριών, ο Luke θα βρεθεί στην δίνη της επανάστασης: βρισκόμαστε στο λυκόφως της οθωμανικής αυτοκρατορίας, την εποχή της εθνικής αφύπνισης. Εκεί ο ήρωας θα συναντήσει τη Neda, η οποία θα τον σώσει όταν η ζωή του κινδυνεύσει.

Ο σκηνοθέτης δημιουργεί μία ιδιόμορφη αντίθεση ανάμεσα σε δύο χώρους (οι οποίοι υποβάλλουν και τις διαφορετικές μυθοπλασίες): από την μια πλευρά η α-εθνική Αμερική –με τη Νέα Υόρκη και την Άγρια Δύση–, ένα melting pot, ένα χώρο δηλαδή όπου η εθνική συνείδηση εξαλείφεται και ατονεί και η ιστορική μνήμη διαλύεται. Και από την άλλη ο έμφορτος πολιτικών και εθνικών παθών χώρος των Βαλκανίων –η "Άγρια Ανατολή"–, όπου οι εθνικιστικές συγκρούσεις υποβάλλουν το κλίμα. Η πρώτη ταινία του σκηνοθέτη Before the Rain (Χρυσός Λέων στο Φεστιβάλ Βενετία 1994) είχε προβληθεί με εξαιρετική επιτυχία σε προηγούμενο Φεστιβάλ Θεσ/νίκης.

Δ.Μ.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετόκη, 13:00

PHOTOTECH
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

Το 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου σε... νεανικούς ρυθμούς!

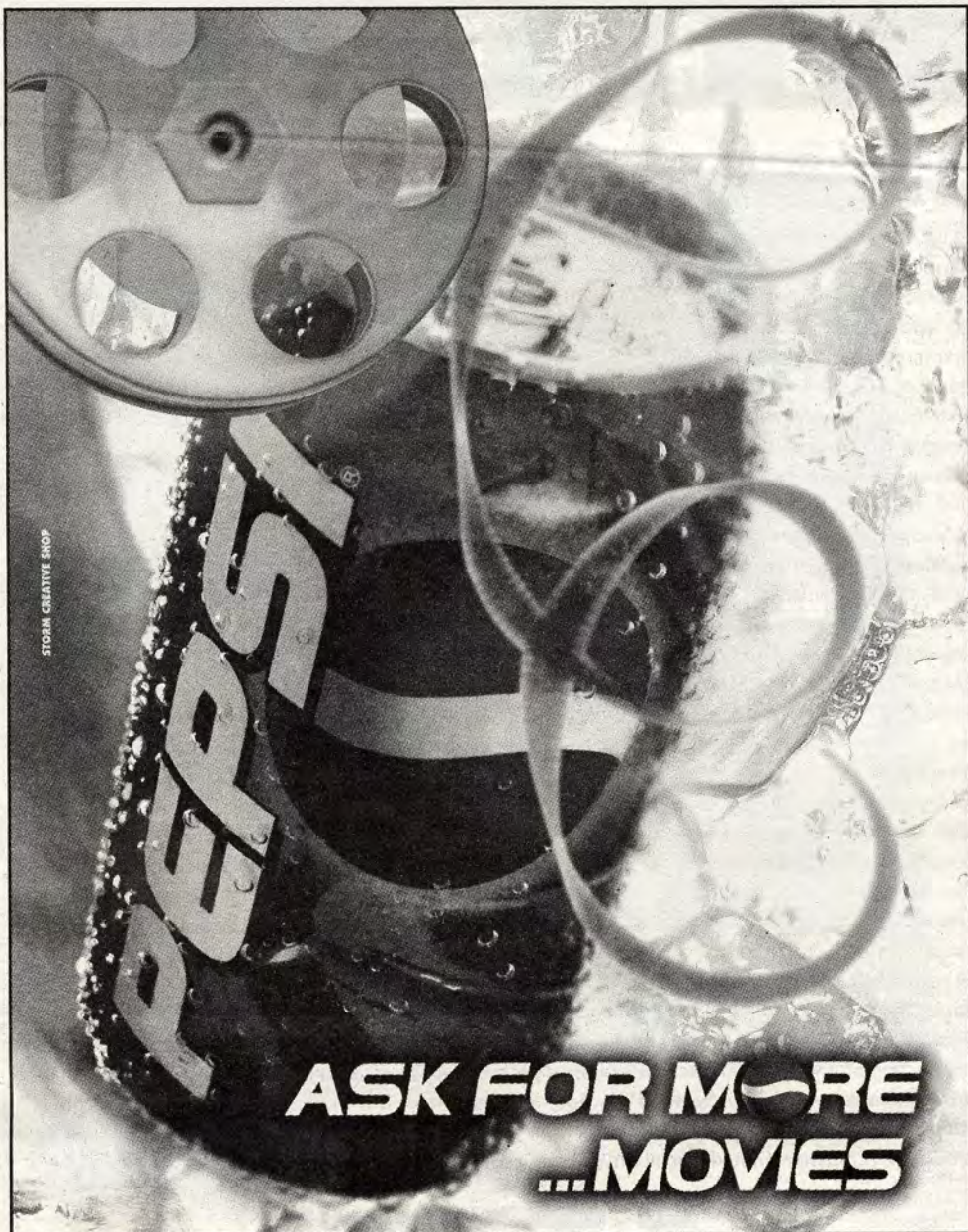
Δωρεάν προβολές για φοιτητές, σπουδαστές και μαθητές
μια προσφορά του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Αν ο νέος κινηματογράφος είναι ο σταθερός προσανατολισμός του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, τότε το νεανικό κοινό είναι εκ των ων ουκ άνευ του Φεστιβάλ. Και αν το Φεστιβάλ διεκδικεί ρόλο παιδευτικό, τότε βασικός αποδέκτης του είναι και η φοιτητική, σπουδαστική και μαθητική κοινότητα. Αλλωστε, δεν νοείται Φεστιβάλ χωρίς νεανικό κοινό, και αυτό συγκεκριμένα το κοινό δίνει το παρόν –και μάλιστα έντονο– σε κάθε διοργάνωση του Φεστιβάλ.

Τη στενή αυτή σχέση ενισχύει ακόμη περισσότερο φέτος το Φεστιβάλ, δίνοντας τη ευκαιρία σε νέους που δεν διαθέτουν αυτήν την οικονομική δυνατότητα, να παρακολουθήσουν δωρεάν τουλάχιστον 30 προβολές και μάλιστα του επίσημου προγράμματος του Φεστιβάλ, στην καρδιά των αιθουσών της διοργάνωσης, στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ. Κάθε μέρα λοιπόν, από τις 9 έως τις 18 Νοεμβρίου, φοιτητές και σπουδαστές θα μπορούν να παρακολουθούν δωρεάν τις προβολές των 11:00, 13:30 και 15:30, στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ, με απλή επίδειξη της φοιτητικής ή σπουδαστικής τους ταυτότητας. Ειδικά οι μαθητές, που εκείνες τις ώρες –οι πρωινόι– πρέπει να είναι στις μαθητικές αίθουσες, μπορούν να προσέρχονται στις κινηματογραφικές προβολές, κατόπιν συνεννόησης της διεύθυνσης του γυμνασίου ή του λυκείου με το Φεστιβάλ, με τη συνοδεία του καθηγητή τους.

Όλες οι σχολές και τμήματα του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και των ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, καθώς και όλα τα γυμνάσια και λύκεια του νομού Θεσσαλονίκης, ενημερώνονται, ώστε από την έναρξη των προβολών της 42ης διοργάνωσής του, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης να κινείται σε έντονους νεανικούς ρυθμούς.

Άλλωστε η συνεργασία του Φεστιβάλ με την πανεπιστημιακή κοινότητα είναι δεδομένη και ας μην ξεχνάμε τα εκπαιδευτικά προγράμματα «Πάμε Σινεμά», που τρέχουν εδώ και χρόνια σε όλη την Ελλάδα.

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Ευάγγελος Τσανιάδης α.ε.

Σίλβια Πριέτο / Silvia Prieto

του Martin Rejtman (Αργεντινή, 1999)

Η Silvia Prieto είναι σερβιτόρα και 27 χρόνων. Η ζωή της είναι σε αδιέξοδο και χρειάζεται δραματικές αλλαγές: έχει χωρίσει και σταμάτησε να καπνίζει μαριχουάνα. Αγοράζει ένα καναρίνι και κοτόπουλα τα οποία με μανία τα κόβει σε κομματάκια: τέσσερα κοτόπουλα σε 48 κομμάτια στην κατάψυξη. Μέσω του πρώην της, του Marcello, γνωρίζει την Brite, η οποία μοιράζει διαφημιστικά ενός απορρυπαντικού στους δρόμους.

Το όνομα του απορρυπαντικού; Brite. Η Silvia γνωρίζει τον πρώην της Brite, τον Gabriel. Είναι συγγραφέας και ονειρεύεται λέξεις αντί εικόνες. Έχει εμμονή με τα αποσμητικά. Μετά από κάθε ερωτική συνεύρεση αδειάζει μισό αποσμητικό. Καπνίζει μαριχουάνα και πίνει ούισκι, ενώ την ίδια στιγμή κατορθώνει να παραμείνει απόλυτα νηφάλιος και διαυγής στην σκέψη. Η Silvia έχει μια εμμονή ιδέα: θέλει να ανακαλύψει όλες τις συνονόματες της, όλες τις γυναίκες που λέγονται Silvia Prieto, και να δημιουργήσουν μαζί ένα σύλλογο, τον σύλλογο Silvia Prieto. Στην αφηγηματική γραμμή εμπλέκεται και ένα ζευγάρι που γνωρίστηκε σε τηλεοπτική εκπομπή τύπου "Ραντεβού στα Τυφλά". Αυτή η χαμηλών τόνων δραματική κωμωδία σχέσεων έχει στο κέντρο της εκκεντρικά πρόσωπα, αλλά και παρόξες εμμονές (όπως τα ρούχα ή το φαγητό). Ο αφηγηματικός όμως ιστός περιπλέκεται γύρω από μια γυναίκα που αντιμετωπίζει μια κρίση ταυτότητας. Στον κόσμο της Silvia Prieto η ταυτότητα, το όνομα δηλαδή των προσώπων, είναι ένα σοβαρό ζήτημα. Πίσω όμως απ' αυτή την εμμονή ο θεατής μπορεί να κάνει κάποιους συσχετισμούς με την ίδια την Αργεντινή. Η ταινία προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Βερολίνου (1999) αλλά και στο Φεστιβάλ του Sundance της ίδιας χρονιάς.

Το θέμα της ταινίας είναι η ταυτότητα, η διάλυση μιας προσωπικότητας. Μια πρωταγωνίστρια παίρνει ένα όνομα, το οποίο είναι το ίδιο με το απορρυπαντικό που διαφημίζει. Μία κούκλα έχει το ίδιο όνομα με την κεντρική πρωταγωνίστρια. Δύο γυναίκες οι οποίες, στην πραγματικότητα, λέγονται Silvia Prieto.

Martin Rejtman

[...] Στην ταινία δεν υπάρχουν νεκρές στιγμές. Όταν αρχίζει μια σκηνή, τα πρόσωπα, υπάρχουν ήδη εκεί και μιλούν. Αν και συνεχώς συμμετέχουν σε συζητήσεις, κανένας τους δεν μιλά για το ίδιο πράγμα - ο καθένας μιλά για κάτι άλλο.

[...] Η ταινία έχει ως κεντρικούς χαρακτήρες, πρόσωπα που μεγαλώνουν και έρχονται αντιμέτωπα με ενήλικες αποφάσεις: να θα τακτοποιηθούν, να παντρευτούν, να κάνουν παιδιά κ.λπ. εν συντομία οι ζωές βρίσκονται σε μια σοβαρή καμπή. Ωστόσο όταν αυτά τα πρόσωπα παίρνουν σοβαρές αποφάσεις τότε οι πράξεις του γίνονται παράλογες. Όμως για αυτά τα πρόσωπα το να είσαι σοβαρός είναι το λιγότερο σοβαρό πράγμα στον κόσμο.

(σημείωμα στον κατάλογο του Φεστιβάλ Βερολίνου 1998 και στα production notes)
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκν, 15:45

Δ.Μ.

Ο φόβος του πάθους El sur de una pasión

της Cristina Fasulino (Αργεντινή, 2000)

Η Susan ζει μια άθλια ζωή. Είναι στην εφηβεία και εργάζεται ως μπίμπι σίτερ, προσέχοντας ένα αγόρι, τον Felipe. Την ίδια στιγμή έχει ως εραστή τον πατέρα του μικρού. Η Susan ζει μαζί με τον πατέρα της, ένα αποτυχημένο τραγουδιστή ταγκό, σε μια πανσιόν. Η μητέρα της Susan τους εγκατέλειψε - και ο πατέρας της γρήγορα βρήκε καταφύγιο στο ποτό. Τα βράδια δουλεύουν σ' ένα νυκτερινό κέντρο, δίνοντας παραστάσεις ως χορευτές ταγκό. Όμως η σχέση κόρης-πατέρα έχει μια σκοτεινή διάσταση: είναι αιμομικτική. Όταν αυτός θα καταλήξει στην φυλακή, την μόνη λύση που σκέπτεται η Susan για να ξεπληρώσει τα χρέη του είναι η πορνεία. Γίνεται ερωμένη με την Lili, μία πόρνη που μένει στην ίδια πανσιόν. Η Lili είναι ότι φοβάται και απεχθάνεται η Susan: η φθορά του χρόνου και της άσχημης ζωής την έχει σηματοδέσει το σώμα, η αποτυχία έχει τραυματίσει την ψυχή της, η αθλιότητα συνιστά την καθημερινότητά της. Η επιτυχία που θα γνωρίσει η Susan ως τραγουδίστρια ταγκό θα σημάνει και την εγκατάλειψη της άθλιας ζωής. Όμως ένα βράδυ στην είσοδο του σπιτιού της θα βρει τον πατέρα της να την περιμένει...

Η ζωή της ηρωίδας σηματοδεύεται από το παιδικό τραύμα της εγκατάλειψης από την μητέρα, αλλά και την απουσία της αγάπης. Αναζητά απεγνωσμένα την απόδραση από την "φυλακή" της ζωής, αποζητά μάταια την αγάπη. Η έντονη και χωρίς όρια σεξουαλικότητα της δεν αποτελεί έκφραση συναισθημάτων, ούτε και απέλπιδα αναζήτηση της ηδονής: είναι κυρίως μια βαθιά υπαρξιακή της ανάγκη, μία απόπειρα να επουλωθεί το παιδικό τραύμα. Η αφήγηση της ταινίας είναι διάστικτη από τις επιρροές του ταγκό. Μουσική, τραγούδι, χορός αλλά και ένας ιδιαίτερος πολιτισμός του περιθωρίου (κάτι αντίστοιχο του δικού μας ρεμπέτικου) χαρακτηρίζεται τόσο από μία ισχυρή αίσθηση μοιρολατρίας, όσο και από τον έντονο τρόπο με τον οποίο βιώνεται η αποτυχία και η αδυναμία διεκδίκησης της ευτυχίας. Θλίψη και μεγαλοχολία κρύβονται πίσω από τις έγχρωμες εικόνες (όπου το κόκκινο και το πράσινο κυριαρχεί), δημιουργώντας ένα αίσθημα αποκλεισμού που ακολουθεί την ηρωίδα έως τέλος.

Η ταινία αφηγείται την ιστορία ενός ανήθικου πάθους. Μια ιστορία που διαδραματίζεται σε μία επαρχία του Νότου, όπου υπάρχουν πολύ λίγες ευκαιρίες για να ξεφύγει κάποιος από την ανέχεια.

Cristina Fasulino

[...] Η ταινία ανήκει σ' αυτό που μπορεί να οριστεί ως "Μια ιστορία ταγκό". Η εικόνα του ταγκό βασίζεται σε μία σειρά από επαναλαμβανόμενα θεματικά μοτίβα και θέματα: η μοναξιά, η απομόνωση των ανθρώπων που ζουν στο περιθώριο, η σεξουαλική ελευθεριότητα και η αποτυχία. Στην ιστορία της ταινίας διεισδύει ο ρυθμός, οι συγχорδίες και ο τόνος του ταγκό, ενός εσωστρεφούς και μελαγχολικού χορού.

[...] Οι χαρακτήρες της ταινίας θέλουν απεγνωσμένα να έχουν σταθερές αξίες, όμως αυτό είναι κάτι που ποτέ δεν θα έχουν -υπάρχει ένα αίσθημα πόνου γι' αυτήν τους την ανικανότητα. Είναι απόγονοι μεταναστών, και ποτέ αληθινά δεν βρήκαν ένα μέρος για να μείνουν. Αισθάνονται νόστο για την μακρινή τους πατρίδα και επιθυμούν πάντα κάτι άλλο. Ωστόσο, και καθώς είναι αδύνατο να αποκτήσουν αυτό που θέλουν, περιθωριοποιούνται, γίνονται εκδικητικοί, απογοητεύονται.

[...] Λικνίζουν την μοίρα τους στην μουσική των ταγκό της δεκαετίας του 30 και 40 (η καλύτερη περίοδος με μεγάλους συνθέτες) και η αιμομικτική σχέση είναι ένας τρόπος για να αποδράσουν από το περιβάλλον -ή οι ερωτικές τους σχέσεις είναι μια μεταμόρφωση, όπως στην περίπτωση της σχέσης της Susan και της Lili.

(δηλώσεις στα production notes)
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκν, 18:00

Δ.Μ.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Μόνο για σήμερα Solo por hoy

του Ariel Rotter (Αργεντινή, 2000)

Μπουένος Άιρες. Σήμερα. Πέντε νέοι σε πέντε μέρες. Ο Equis εργάζεται ως μάγειρας σ' ένα εστιατόριο: ονειρεύεται τον έρωτα και θέλει να φύγει από το Μπουένος Άιρες. Ο Togo δουλεύει ως καθαριστής: θέλει να γίνει ηθοποιός -το μόνο μειονέκτημα του είναι ότι δεν έχει την απαραίτητη λάμψη. Ο Moron είναι ντροπαλός και αδέξιος: το όνειρό του είναι να γίνει σκηνοθέτης. Ο Fer είναι ο πιο μεγάλος σε ηλικία, δουλεύει ως μογιοιτζής και προσπαθεί να βρει τον δρόμο του: θέλει να αλλάξει, αλλά αισθάνεται ότι τα περιθώρια συνεχώς στενεύουν. Και τέλος Aili η μοναδική γυναίκα. Κατάγεται από την Κίνα και είναι μια φιλόδοξη ζωγράφος: αισθάνεται ότι ζει μια ζωή χωρίς νόημα, αναζητά στις σχέσεις της κάτι που να έχει μία σημασία.

Δ.Μ.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκν, 11:00

Δύσκολοι καιροί Mala epoca

των Nicolns Saad, Mariano de Rosa, Salvador Roselli, Rodrigo Moreno (Αργεντινή, 1998)

Τέσσερις φαινομενικά αυτόνομες ιστορίες συγκροτούν την ταινία. Στην πρώτη, ένας νεαρός από την επαρχία, που μόλις έχει φθάσει στην πόλη, προσπαθεί να επιβιώσει στην μεγαλούπολη και αναγκάζεται να ακολουθήσει δρόμους κάθε άλλο παρά νόμιμους. Στην δεύτερη, οι ισορροπίες μιας ομάδας εργατών από την Παραγουάη διαταράσσονται, όταν ένας από αυτούς αναγνωρίζει στο πρόσωπο μιας γυναίκας την Παρθένο Μαρία. Στην τρίτη, ένας έφηβος προσπαθεί να συνδεθεί συναισθηματικά μ' ένα κορίτσι. Εμπόδιο στις προσπάθειες του στέκεται το γεγονός της κοινωνικής απόστασης και της ταξικής διαφοράς: η κοπέλα ανήκει στην ανώτερη κοινωνική τάξη. Η τελευταία ιστορία έχει ως ήρωα έναν ηχολήπτη, ο οποίος γνωρίζει μία γοητευτική γυναίκα και υποτάσσεται στην σαγήνη της...

Δ.Μ.

Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκν, 20:30

The John Boorman retro peaks with a special "Deliverance" screening, a European film distribution panel takes off and the international competition reveals new talent.

A Faceless Country

For journalist/documentary filmmaker and "Kandahar" actress Nasifar Pazira, the film is more than a performance. Pazira, who relocated to Canada after fleeing Afghanistan in 1989 with her family, presented a personal rescue story to Iranian director Mohsen Makhmalbaf. The director, who had been concerned with war-torn Afghanistan long before September 11, asked her to star in her story. She explained that the shooting - held between November and February of last year - was an eye-opening experience. "It was the first time," Pazira said, "where I had seen people actually starving to death." Pazira noted the importance of the film, amid mass media misrepresentations. Nonprofessional actors from border regions, many of whom didn't know what films were, are featured in it. Real and surreal imagery (like that of an eclipse) blend in the film, as the distinction between documentary and fiction was less important than showing a "devastated country that needs help and cries for peace". It wasn't easy, the woman raised in a liberal family said, to critique one's own culture. The issue of veil-wearing inevitably came up. When forced to wear one for the first time, she found it "suffocating" and distancing. Pazira discovered, during the treacherous filming, that it also gave a false sense of security. But, veil or not, she lauded Afghani women with going on.

The Competition Thickens

A Slovenian and French film make their international competition debut. A 3.30pm screening introduces Jan Cvitkovic's "Bread and Milk" to Thessaloniki. This film looks at a former alcoholic's return to the bottle, after being betrayed. Then, at 8pm, Marie Vermillard's vision will be displayed with her film "Imago", which is the tale of a man, his wife, mistress and a terrible accident.

Circle of Friends

A couple of Thessaloniki favorites are on show today. First at 8pm, there will be a screening of Clare Denis' new "Trouble Every Day", giving a taste of new French cinema. Denis' latest work looks at a newlywed American couple in France, who is less interested in romance than a solution for psychological scars. Then at 11pm, Manoel de Oliveira's "Oporto of My Childhood" is a return to the city of his birth.

Senores y Senoras

Latin American productions abound in today's program, with three Argentine films' Greek debuts: "Silvia Prieto" (on her birthday a woman vows to remake her life but makes a horrible discovery, 3.45pm), "The South of a Passion" (an incestuous tango between a father/daughter dancing couple, 6pm) and "Bad Times" (Argentine film students' creation, 8.30pm).

Mobbing the Microphone

This year, in an effort to bring more spunk to press conferences, the festival's New Horizons section has decided to involve local thespians. Ten young actors and actresses present the films. Today Krateros Katsoullis and Peggy Trikalioti present two new films. Meanwhile writers have been presenting the films in the Greek Panorama with prepared speeches, which range from dry and facile to deeply engaging and clever (like the films themselves).

Queuing up at the box office

Djolof Mbengue

Niloufar Pazira

Mihalīs Koutsoyiannakis

The Reading Public

Each year the festival produces stacks of books (in Greek) on featured directors. Three of these are unveiled today at 6pm.

Kwan's Global Appeal

Hong Kong-born Stanley Kwan trained as an actor before getting involved in "new wave" filmmaking. The provocative director made his first feature in 1985, but it was his second film, a love trio called "Red Rose, White Rose," that caught the world's attention. Tonight Kwan's 1997 award-winning "Hold You Tight" (11pm) screens. It's about four characters, with various sexual orientations, who are searching for love.

There is No Fringe

Indie production "Still Looking for Morphine" was a pleasant surprise for many journalists in the wee hours of Sunday morning. The film, based on a popular novel, tells the story of a teen girl in Pireus who is living on a few drachmas, a cheap room with graffiti, a friendship with a drug dealer and a stray cat named "Morphine". In the blurry white city, talk is simple and real affection, precious. The director explained that he wasn't interested in preaching about drugs with the film (it features various users) but rather youth's ageless search for freedom and resistance to conformity.

A Nation of Cinema-goers

Culture Minister Evangelos Venizelos addressed the press (at length) at yesterday's festival. Among the more interesting facts and figures was the note that Thessaloniki residents average 2.3 films a year each, while Athenians only average 1.2 films. The minister informed the audience about a planned e-cinema, Greece's first, to be based at the Olympion Theater. He pointed to upward trends in local production and distribution and Greek participation in European Union media programs (including a new film archives-preservation plan). Venizelos pledged the government's support of existing media programs at universities and referred to the always-heated ongoing dream of a real film school for Greece.

Appealing to Everyone

Constantinos Yiannaris noted that his new film "One Day in August", is a continuation of sorts of his previous film, about young people from the former Soviet Union in Greece. But whereas the other film was about those at "the edge of the city", this time around he appeals to "the center of town". He wanted to tell people: "Don't leave your lovers and family," but stay and work through things. As for the religious elements, he noted: "I believe in miracles. If there weren't any, we'd all be in serious trouble." It's important, he noted, for a film to appeal to everyone - "from my mother to cinephiles." The director, who made a name for himself with gay-themed shorts, again defied categorization.

Mainstream Cinema

The 1.5 million ticket success of Mihalīs Reppas and Thanassis Papathanassiou's film "Safe Sex" made them a lot of friends and foes. Today the festival plays (at 1pm) the second film of this directing and screenwriting duo that are a household name in Greece. In "Silicon Tears" they spoof Greek melodramas of the 1960s as well a few other genres (including the early shepherdess films). Unlike that film, which has had widespread distribution in cinemas recently, three other Greek films debut today: "The Souls of the Fishing Boats" (a narrative about a boy sailing the Aegean, blended with 35 years of sea footage, 1.30pm), "Paradise is a Personal Matter" (a man enters a woman's chaotic

universe, 5.30pm) and "The Belly of the Bee" (a comic road trip involving some precious jewels, 10.30pm).

Mass Distribution Recipes

A panel sponsored by the Greek Film Center, on the problem of promoting European films, begins today at 9.30am. The panel discussion continues tomorrow.

Quote/unquote:

"Without mini-DV cameras and computer editing technology, it wouldn't have been possible to make the film. It would have never happened ten years ago." - Yannis Fagras, director of "Still Looking for Morphine"
 "I belong where I'm standing." - Senegalese student in Paris, in film "L'Afrance"

Angelike Cont

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

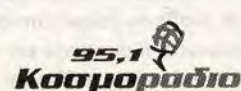
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 96 ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ
 ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΙΑΣ,
 ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΠΑΙΔΟΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΤΑΣ
 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

ΕΚΦΑ 92.4 FM